Karkerên hemû welatan û gelên bindest, yekbin!

riya azadi

Tirmeh 1987
Hejmar 106
Temmuz 1987
Sayı 106

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdıstana Tırkiyê

KIYIMLARIN BAŞ SORUMLUSU SÖMÜRGECİ - FAŞİST REJİMDİR

Apocuların, sözde "köy korucularını" cezalandırma adına yoksul, savunmasız Kürt köylülerine yönelik katliamlarına bir yenisi eklendi.

20 Haziran gecesi, Mardin'in Ömerli ilçesi'ne bağlı Pınarcık köyünü basan Apocular, evleri bombaladılar, köylüleri kadın-çocuk demeden katlettiler; 16'sı çocuk, 6'sı kadın olmak üzere 30 kişi öldürdüler. Yaralanan 30 kadar çocuğun ise Mardin Devlet hastahanesine kaldırıldığı bildiriliyor.

Apocular, daha öncekiler gibi bu kıyımı da üstlendiler. Belçika'da onlar adına basına açıklama yapan bir kişi, olaya böbürlenerek sahip çıkıyor ve "eylemi 30 kişiyle değil, 80 kişiyle yaptık!" diyor..

Bıravo doğrusu!.. 80 kadar Apocu kahraman, sözde kurtarmak için yola çıktıkları Kürt halkının yaşadığı 16 haneli bir köyü roketatarlar, el bombaları ve otomatik tüfeklerle basmış, aydınlatma mermisi bile kullanmış ve üstün bir askeri yetenek ve taktik başarı (!) göstererek çoğu kadın ve çocuk olan 30 kişiyi öldürmüş bir o kadarını da yaralamışlar.. Ahırları bile tutuşturup hayvanları diri diri yakmışlar.

Olay hangi yönüyle bakılsa iğrenç ve tiksindirici. Her onurlu, yurtsever, aklı başında insana öfke ve nefret uyandıracak türden. Daha da iğrendirici olanı ise bu tür eylemlerin "devrimcilik", "yurtseverlik" kılıfı altında işlenmesi.

Apocular, yurtseverlik kılıfı altında işledikleri bu iğrenç eylemlerle Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine büyük leke sürüyorlar.

Amaç, eğer köy korucularını cezalandırmak ise, bu yapılanlar onu çok aşıyor. Bu, köy korucusunun yaptığından karısını, çocuklarını, yakınlarını, tüm bir köy halkını sorumlu tutmaktır, tüm bu insanları cezalandırmaktır. Böylesine cezalandırma, "öçalma" eylemleri ancak ilkel ve vahşi kabilelerde görülebilir. Aşiretler arası hesaplaşmalarda bile kadın ve çocuklar hedef seçilmez; bu aşağılayıcı bir iş sayılır. Bu Kürt geleneğine de aykırıdır. Kürtlerde kadına el kalkmaz ve çocuklara dokunmak onursuzluk sayılır.

Tarihte despotlar, fanatikler, sömürgeciler ve faşistler çok kanlı kıyımlar işlemişlerdir. Halkımızın tarihinde de bunun örnekleri çok. Şeyh Sait, Ağrı, Zilan ve Dersim'in anıları daha taze. Ama sömürgeciler ve faşistler için doğal olan bu tür barbarlık ve vahşet, halkın kurtuluşu ve güzel bir gelecek için savaşan devrimcilere, ilerici insanlara yabancıdır. Masum kadın ve çocukları amansızca katletmek onların işi değil. Yıllarboyu nice emekler pahasına yetişmiş, faşizmin işkence çarklarından sağ çıkmış, halklarının kurtuluşu ve sosyalizm için hayatlarını adayan Mustafa Çamlıbelleri, Kürşat Timuroğullarını, Ramazanları, Hüseyin Alileri katletmek devrimcilerin işi değil.

Halka karşı, "devrimcilik" adına işlenen bu tür kıyımların bir örneğini, geçmişte Kamboçya'da Pol Pot yönetimi verdi. Ama orada da çocuklar yine hedef değildi.

(Devamı 14. sayfada)

İKİ AVRUPA, İKİ TÜRKİYE

Avrupa Parlamentosu Genel Kurulu Strasburg'da yaptığı toplantıda, 18 Haziran'da Ermeni soykırımı ile ilgili bir karar aldı. Buna göre, Osmanlı imparatorluğu sınırları içinde yaşıyan Ermenilere karşı 1915-1917 yıllarında yapılanlar, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün 1948 yılında belirlediği *soykırım* niteliğindedir.

Avrupa Parlamentosu, bundan dolayı şimdiki Türk yönetimini sorumlu tutmuyor; ancak onu, bu soykırımı kabul etmediği için sorumlu tutuyor. Diğer yandan, karar, yalnızca Ermeni soykırımı ile sınırlı değil. AP, Türkiye'yi, hem Ermeni soykırımını kabul etmemekte ısrar ettiği, hem de Yunanıstan'la varolan sorunlarda uluslararası normlara uymadığı;

Kıbrıs'tan işgal birliklerini çekmediği;

Kürt halkının varlığını ve haklarını tanımadığı;

Temel hak ve özgürlüklere saygı göstermediği için de mahkum etmekte ve tüm bunların, Türkiye'nin Avrupa Ekonomik Topluluğu'na (AET) girmesinin önünde engel olduğunu belirtmektedir.

Türk hükümeti, burjuva basını, siyasi partileri ise bu kararı büyük bir telaş ve öfkeyle karşıladılar. Bunlar, Avrupa Parlamentosu'na küfürler yağdırıyorlar, hak-hukuk üstüne dersler vermeye kalkışıyorlar.

Bay Evren, bu kararı, "Türkiye'den toprak isteme", "Türkiye'yi parçalamaya yönelik bir girişim" olarak niteliyor ve NATO ittifakı ile bağdaştıramıyor. "NATO bizim toprak bütünlüğümüzü korumak içinken, böyle bir karar alınamaz" diyor. "Varşova Paktı bile bize karşı bukadarını yapmıyor," diyor. Bir yandan, kendisine özgü zorba bir üslüpla, "kimseye verecek bır karış toprağımız yok, güçleri varsa gelip alsınlar!" diyor, diğer yandan da alttan alıyor, moral vermeye çalışıyor: "Sonunda yine bizim dediklerimize gelecekler, bu kararı değiştirecekler.." diyor.

Zorba Evren'ın kararı yorumlama biçimi ve kurusıkıları biryana, Türk burjuva basınında, sözde "ilerici", "demokrat" geçinen pekçok köşe yazarı da bu karara ateş püskürüyor, onu "haksız, mesnetsiz" buluyor, böyle bir kararı aldığı için Avrupa Parlamentosu'nu suçluyor, ona hak-hukuk dersleri vermeye kalkışıyor.

Türk egemen çevrelerinin, basınının, sağcısı ve sözde "sosyal demokratı" ile siyasi partilerinin, karar karşısındaki, hertürlü ölçüden, mantıktan ve gerçekçilikten uzak bu şoven çıkışı bizi şaşırtmıyor, ama, birkez daha tiksindiriyor.

(Devamı 2. sayfada)

www.arsivakurdi.org

İKİ AVRUPA, İKİ...

(Baştarafi 1. sayfada)

Başkalarına hak-hukuk üstüne ders vermeye kalkışan bu baylar, acaba neden, kararda söylenenler doğru mu, değil mi diye düşünmek istemiyorlar?

1915 ve 1917 yıllarında, hatta 1890'larda, yani daha Cumhuriyet kurulmadan, Ermeni halkına karşı kanlı kırımlar yapılmadı mı? Bir milyonu aşkın Ermeni, bizzat devletin planı ve askeri birliklerin harekete geçirilmesiyle, genç, yaşlı, çocuk demeden hunharca katledilmedi mi? Yine bir o kadarı zorla yurtlarından sürülmedi mi? Türkiye'de ve Kürdistan'da o dönemde yaşıyan iki milyondan fazla Ermeni şimdi nerededir? Daha 70 yıl önce tüm dünyanın gözleri önünde işlenen ve canlı tanıkları bugün de hala sağ olan bu kanlı kırımın, insanlık dışı cinayetin inkarı mümkün mü? Avrupa Parlamentosu'nu suçlayanlar neden bu gerçeği kabul etmek istemiyorlar?

Türk yönetiminin, kimi sözcüleri, daha önceleri zaman zaman, "70 yıl önce meydana gelen olaylardan bugünkü Türkiye Cumhuriyeti sorumlu tutulamaz," diyorlardı. Ama şimdi, Avrupa Parlamentosunun kararı da bu yönde iken, onlar olayın tespitine bile ateş püskürüyorlar. Aslında bu, Ermeni halkına yapılanları bugün de haklı görmek ve savunmaktan başka birşey değil. Ve bu tutum, bu soykırımın sorumluluğuna ortak olmak demektir.

Bu tutum nedensiz değil. Çünkü Cumhuriyet döneminde de, şoven ve ırkçı yönetim, Rum, Ermeni ve öteki sağ kalabilmiş azınlık halkları yoketme, sürme politikasını şu veya bu şekilde sürdürdü. İnsanlar boşuna kitleler halinde göç edip gitmediler. Kürt halkına karşı ise kaç kez, Ermenilerinkinden hiç de aşağı kalmayan bir soykırım uygulandı ve bugün de halkımız üzerinde bu kanlı terör devam ediyor. Aslında sözkonusu AP kararı fazla değil, az şey söylemektedir. Türk yönetiminin, basınının, siyasi partilerinin tavrı suçluların telaşını gösteriyor.

Tarihi bir gerçeğin tespitini, "Türkiye'den toprak istemek", "Türkiye'yi parçalama girişimi" gibi göstermek, yalnızca kaba demagojidir, yığınları aldatmaktır. Bay Evren bununla, özellikle Kürt halkını kışkırtıyor; "Ermeniler dönüp topraklarınızı ellerinizden alacaklar!" deyip onları ürkütmeye kalkışıyor. Ne var ki Kürtler ve Ermeniler, eskiden kendi topraklarında, yanyana kardeşçe yaşıyorlardı. Onları çatıştıran, düşman hale getirmeye çalışan güç, ikisine de yabancı olan, zorba bir yönetimdi. Kürt halkı bugün de ülkesini parçalamış olan güçlerin, Türkiye Kürdistanı'nda işgalci Türk devletinin azgın baskı ve terörü altındadır. Topraklarımızda zaten özgür değiliz ve ülkemizden sürülmekteyiz. Kürt halkının bu azgın düşmanının, faşist Evren'in Kürt halkını öcülerle korkutmasına gerek yok. Baş öcü kendisidir.

Avrupa Parlamentosu'nun kararındaki diğer tesbitler ise, tarihle ilgili değil, bugünle ilgili gerçeklerdir.

Türkiye 1974 yılında Kıbrıs topraklarının yarıya yakınını işgal etti ve o işgal bugün de sürüyor. Türkiye Birleşmiş Milletler kararlarına rağmen oradan askerlerini çekmiyor, tersine, işgal bölgesinde uydu devlet oluşturarak orayı ilhaka hazırlanıyor.

Türkiye, Yunanistan'la Ege'de varolan sorunların çözümü için, uluslararası hukukun gerektirdiği biçimde, uluslararası kuruluşların hakemliğine başvurmayı reddediyor, kaba güce dayalı çözümler dayatıyor. Ege'de gerginliği ve savaş tehlikesini yaratan bu tutumdur.

Kürt halkına karşı yürütülen politika ise açık. Türkiye onyıllardır, kendi sınırları içindeki Kürdistan parçasında Kürt halkını yoketmek, Türkleştirmek için, soykırım da dahil, elinden ne gelirse yaptı; ama başaramadı. O, nüfusu bu parçada 12 milyonu aşan halkımızı yoketmek için çılgınca çabalarını bugün de sürdürüyor ve dünyada eşine az rastlanır bir terör ve zorbalık politikası izliyor. Uluslararası kuruluşların buna daha uzun süre sessiz kalması beklenebilir mi? Avrupa Parlamentosu bu kararda geç kalmıştır. Bu karar Kürt sorunu bakımından eksik ve yetersizdir. Birleşmiş Milletler Örgütü, henüz Kürt meselesini gündeme getirmemekle, kendi ilkelerine yan çizmektedir.

Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklerin durumuna ilişkin olarak da Avrupa Parlamentosu'nda alınan karar gerçeği yansıtmıyor mu? Bu karar, faşist rejim tarafından temel hak ve özgürlükleri -olduğu kadarıyla da- ellerinden alınan, azgın bir terör altında tutulan milyonların yararınadır.

Özetle, AP kararı gerçekleri yansıtan, saygın bir karardır. Bu kararda, Türk ve Kürt halklarının çıkarı ile çelişen bir şey yok; tam tersine, o, ülkemizde özgürlük ve demokrasi için, barış için mücadele eden güçlere destek niteliğindedir.

Faşist rejimin, gericilerin, şovenlerin, barış düşmanlarının, yayılma heveslilerinin bu karardan rahatsız olmalarını doğal karşılamak gerekir; karar gerçekten de bu zorba, saldırgan, gerici eğilimleri temsil edenlere karşıdır. Bay Evren ve şürekasının çığlıklarını doğal karşılıyoruz. Ama Kürt ve Türk halkları, emekçi milyonlar, onlar neden bu karardan rahatsız olsunlar? Başka ülkelerin işgalinde, soykırımlarda onların bir çıkarı yok. Kürt halkına uygulanan terörde, zorbalıkta Türk halkının bir çıkarı yok. Türkiye'de ve Kürdistan'da milyonlar hak ve özgürlük istiyor. Bu karar onlardan yanadır.

Sömürgeci-faşist rejimin NATO'dan bekledikleri açık, Bay Evren'in dediklerini anlıyoruz. Faşist çete şefi, Kürt halkını boğmak için, Kıbrıs'ın bir bölümünü ilhak için, Türkiye'de emekçi yığınları susta durdurmak için NATO'nun tam desteğini istiyor; onu, tüm bu kirli işler ve zorbalık için bir koruyucu şemsiye olarak görüyor. Ne var ki Batı yalnızca NATO, yalnızca tekeller değildir. Orada demokrasi güçleri, insan hakları ve barış yanlıları da var ve bunların gücü de az değildir. İşte Avrupa Parlamentosu'nun sözkonusu kararı bu güçlerin başarısıdır.

Evren zorbası belki anlamıyor, belki anlamak istemiyor: İki Avrupa var Bay Evren. Biri emperyalizmin, sömürgeciliğin, Hitler ve Mussulini'lerin; bugün de Kohl, Tacher, La Pen gibilerinin, NATO'cu generallerin Avrupası. Ama bir de işçilerin, Marks'ın, Engels'in, İnsan hakları yanlılarının, barışseverlerin, ileriden ve güzelden yana olan aydınların, sanatçıların Avrupası var.

Birincisi bir avuç zorbanın ve sömürücünün Avrupası ise, ikincisi özgürlükten ve demokrasiden yana olan milyonların, halk yığınlarının Avrupasıdır.

Nasıl ki iki Türkiye varsa.. Biri senin gibi omuzu kalabalık generallerin, zorbaların, sermayenin, toprak ağalarının Türkiyesi. Öteki ise, emekçi halkın, işçi ve köylülerin, insan hakları, barış ve demokrasiden yana olan aydınların, ilerici insanların Türkiyesi..

Avrupa Parlamentosunun bu kararı size karşı ve bizden yanadır.

Bu kararın alınışının hemen ertesinde, rastlantı veya değil, Mardin'de Pınarcık köyüne, kendisine "PKK" adını takmış örgütün saldırısı oldu. Çoğu çocuk ve kadın olmak üzere 30 kişi katledildi. Şimdi Bay Evren ve şürekası, bunu da yoğun bir demagoji konusu yapmakta, ve "sizin kararınız teröristlere cesaret verdi, işte soykırım budur!" diye çığlık atmaktalar.

Ne var ki zorbalar, bu tür demagojilerle kamuoyunun dikkatini saptırmaya çalışıyor ve çirkin bir çarpıtma yapıyorlar. Böylece, yıllardır Kürt halkına karşı izledikleri terör ve kırım politikasını gizlemeye, sanki halkımızdan yanaymış gibi görünmeye çalışıyorlar.

(Devamı 14. sayfada)

CİNAYET ÇETESİNE DUR DİYELİM

Yurtseverler, demokrat insanlar,
Emekçi halkımız!

Yoldaşımız ve KOMKAR-Fransa Başkanı Hüseyin Ali Akagündüz, 16 Haziran günü Paris'in kalabalık bir caddesinde bir ajan provakatörün sıktığı kurşunlarla şehid düştü. Saat 14.30'da Kürdistan İşçi Derneği'nden tek başına çıkışından az sonra, dernekten 500 metre ilerde, Strasbourg Bulvarı üzerinde Château d'Eau metro durağı yakınında, kahpece arkasından ateş edilerek vuruldu. Çıkan kurşunlardan yoldan geçen iki Fransız kadın da yaralandı.

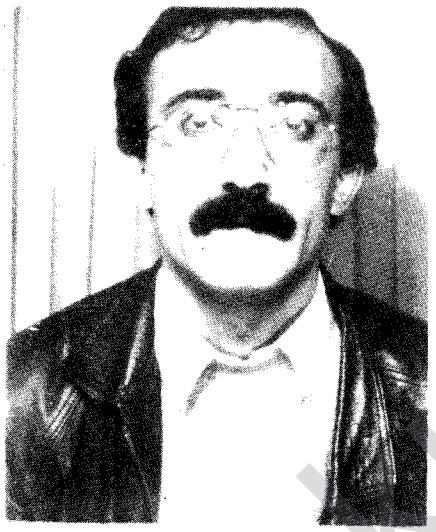

Hüseyin Ali Yoldaş, son aylarda partimize, KOMKAR'a ve genel olarak devrimci ve yurtsever harekete savaş açan, saldıran, kan döken Apocu çete tarafından tehdit edilen birçok yoldaşımızdan biriydi. Devrimci çalışmayı terketmesi için kendisi ve ailesi birçok kez telefonla ve başka yollardan tehdit edilmişti.

Böylece provakasyon çetesi, Ramazan Yoldaşımızın ardından, genç, çalışkan, yiğit bir devrimcinin daha kanına girdi. O, halkımıza çok daha uzun yıllar hizmet edebileceği bir yaşta aramızdan ayrıldı.

Hüseyin Ali Yoldaş, 1960 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesi Lodek köyünde emekçi bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. 9 çocuklu ailenin ikinci çocuğuydu. Orta öğrenimini Elazığ ve Bingöl'de tamamladı. Daha sonra, 1973 yılından bu yana Fransa'da işçi olarak çalışan babasının yanına geldi, Paris'te ekonomi bilimi dalında öğrenime başladı. Bir yandan da çeşitli işlerde çalışarak kalabalık ailesinin geçimine katkıda bulundu ve okul harçlığını çıkardı.

Daha lisede okuduğu yıllarda yurtsever ve devrimci öğrenci hareketi içinde yer aldı. Sosyalist bilinç edindi. Yurt dışında devrimci çalışmayı sürdürdü. Paris'te işçilerimizin örgütlenmesi için yorulmaksızın çalıştı. Ve Partimizin saflarına katıldı.

1983 yılından bu yana Paris'teki Kürdistan İşçi Derneği'nin başkanlığını yapmakta idi.

Bu yoğun çalışmalar nedeniyle üniversite öğrenimini sürdürmesi güçleşti. O da zamanını tümüyle devrimci çalışmaya vermek için üniversite öğrenimini bıraktı.

DHKD'nin yurt dışı çalışmalarında görev aldı. Çeşitli ülkelerden gençlik örgütlerinin barış için 1985 Mayıs ayında Prag'da yaptıkları toplantıya ve yine Temmuz 1985'de Moskova'da yapılan 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne DHKD delegasyonu içinde katıldı. Her ikisinde de konuşma yaparak halkımızın ve gençliğimizin sorunlarını dile getirdi.

Hüseyin Yoldaş, 1985 yılında toplanan Partimizin 2. Kongresine de katıldı. Kongre'nin en genç delegesiydi.

Hüseyin Yoldaş, halkımızın sorunlarını Fransız kamuoyuna duyurmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize bu ülkenin demokrasi güçlerinden dayanışma ve destek sağlamak için de yoğun, başarılı çalışmalar yaptı.

Tüm bunlar Hüseyin Yoldaş'ı sömürgeci faşist düşmanın ve maşalarının kara listesine soktu. Onlar, böyle bir devrimciyi ortadan kaldırarak hem mücadeleyi seçkin bir kadrodan yoksun bırakmayı, hem de korku ve yılgınlık salmayı hedeflediler.

Yurtsever ve devrimci insanlar,

Bu olayın sorumluluğunun da Apocu provakasyon çetesine ait olduğu açıktır. O, tüm uyarılara rağmen saldırı, cinayet ve provakasyon yolunda yürüyor. Ama besbelli, bu terör dalgasının perde arkasındaki asıl sorumlusu Türkiye'nin sömürgeci faşist rejimidir.

Yıllardır olup bitenler, kör ve sağır olmayanlar için yeterince açıktır. Apocu hareket ortaya çıktığı günden bu yana Kürdistanlı ve Türkiyeli tüm yurtsever, devrimci ve demokratik güçleri düşmandan sayıyor, saldırıyor, kan döküyor, onları dağıtmak istiyor. O bunu kendine temel bir politika seçmiş, kendi varlığının bir ön koşulu yapmıştır. O yıllardır bu yolda yürüdü. Bugün de "ulusal kurtuluşçuluk" maskesi altında bir yandan Kürdistan'da saldırılarının baş hedefi olarak savunmasız Kürt kadın ve çocuklarını seçmiş ve onlara karşı kitlesel katliamlar yürütürken, bir yandan da yurt dışında Newroza, Partimize, KOMKAR'a ve diğer yurtsever örgütlere saldırarak, pusukurup devrimci katlederek bu ihanet politikasını sürdürüyor.

Ancak düşmanın yapabileceği bu işleri kendisine "PKK" adını takmış olan bu örgütün yapması hiç de şaşırtıcı değil. PKK'yı düşmanın kurduğu daha baştan belliydi.

PKK, Türk sömürgecilerinin, MİT'in, Kürt hareketini çıkmaz yollara sokmak, birbirine düşürmek ve sabote etmek için kurduğu paravan bir örgüttür. CİA'nın kurduğu ve yönettiği "Avrupa İşçi Partisi"nin işçilerle ne kadar ilgisi varsa, PKK'nın Kürdistan işçi sınıfıyla ilgisi de o kadardır.

Palme olayına hem Avrupa İşçi Partisi'nin, hem de PKK'nın adının karışması şaşırtıcı değil. Biri CİA, diğeri MİT kuruluşu. İkisi de seçkin barışçı ve Kürt dostu Palme'ye düşman.

12 Eylül sonrası PKK'nın ipleri Ortadoğu düzeyinde başka güçlerin eline geçti. Yarın CİA ve Mossad'ın da eline geçerse, hatta bugünden bile geçmişse hiç şaşmamak gerekir.

Efendileri değişiyor, efendilerin sayısı çoğalıyor; ama birşey var ki değişmiyor: PKK'nın ipleri hep halkımıza düşman güçlerin elinde.

Diğer yandan MİT'in PKK içindeki parmağı ortadan kalkmış değil. Türk polisi şimdi de PKK içinde aktif bir rol oynamaya devam ediyor. Örgüt içinde bu provakasyon politikasına, cinayetlere karşı çıkan iyi niyetli yurtsever insanlar ayıklanırken, ipler tümden ajan ve provakatörlerin eline geçiyor.

Sömürgeci faşist rejim, yurtdışında da yurtsever güçleri, demokratik muhalefeti dağıtmak için yıllardır çalışmalar yapıyor. Bu amaçla "Terörle Mücadele Dairesi" adlı özel bir terör örgütü kuruldu. Buna bağlı "Anti Terör Timleri" oluşturuldu. Bunların bir bölümü yurt içinde saldırı ve provakasyonlarda kullanılırken, bir bölümü de çeşitli kılıklar altında yurt dışına aktarıldı. Bunlar Apocu saflara sızdırıldılar ve şimdi eylem içindeler.

PKK'nın Kürdistan üzerine yaptığı sahte edebiyat ve şu anda sürdürdüğü silahlı eylemler kimseyi yanıltmamalıdır.

Düşmanın yurtseverlik kılıfı altında kurduğu bir paravan örgüt, insanları aldatabilmek için "yurtseverlik" gibi görünen kimi işler de yapmak zorundadır. Herkes de bilir ki provakatörler herkesten daha sivri laflar ederler.

PKK'nın sözkonusu silahlı eylemleri ise, en başta faşist Türk rejimine yarıyor. Faşist rejim bu olayları bahane ederek ülkede demokrasi yönündeki kimi olumlu çıkışları frenliyor,halkımız üzerinde terör estiriyor ve Kürdistan'a yönelik planlarını adım adım hayata geçiriyor.

Hiçbir devrimci ve demokratik çevre ve örgüt, hiçbir yurtsever ve ilerici kişi, devrimci ve yurtsever harekete karşı yönelmiş bu kanlı provakasyon karşısında bir seyirci gibi kalamaz. Sorumluluk duyan hiç kimse susamaz. Kısa süre önce bu provakatörler tarafından şehit edilen Ramazan Yoldaşın deyişiyle " buna karşı çıkmayan yurtsever değildir".

Provakasyonu boşa çıkarmanın yolu bu çeteyi kitleler ve demokrasi güçleri arasında cesaretle teşhir ve tecrit etmektir. Faşist rejimin, maşalarının ve Batı Avrupa'daki işbirlikçilerinin planını açığa çıkararak buna karşı demokrasi güçlerini harekete geçirmek zorunludur.

Partimiz, süregelen saldırılar, cinayetler karşısında tüm yurtsever ve demokratik güçleri etkin bir tutum almaya çağırır.

Daha çok devrimci ve yurtsever kanı dökülmesin!

Faşist rejimin oyunlarına ve maşa olarak kullanılan bu terör çetesine dur diyelim!

(Devamı 15. sayfada)

TUNCELİ (DERSİM)'DE SÜRGÜNE TABİ TUTULAN KÖYLERİN LİSTESİ

Tunceli ilinin toplam köy sayısı 434'tür. Basına yapılan resmi açıklamalara göre "göçe", daha doğrusu sürgüne tabi tutulan köylerin sayısı ise bu ilde 234'tür. Gerçekte ise bu sayı çok daha fazla.

234 sayısı bölge orman işletme müdürlüğünün "orman içi köy" saydığı köylerin toplam sayısını gösteriyor. Buna göre 97 köy "orman kenarı köyü", geriye kalan 93 köy ise "ormanla ilişiği olmayan köy" sayılıyor. Ancak bize ulaşan bilgilere göre, bu son iki grup köylerin de birçoğuna "göç emri" tebliğ edilmiş ve köylüler sözde "gönüllü olarak gitmek istediklerine dair" form doldurmaya mecbur edilmişlerdir. Bu nedenle sürgün gerçekte Dersim'in tüm köylerini kapsıyor. Faşist rejim Dersim'i ortadan kaldırmak istiyor.

Zaten, nazarlık türünden bazı köyler göç emrinin dışında bırakılsa bile, yöre boşaldıktan sonra o köyler halkının da barınmaları güçleşecek, çevreyle ekonomik, sosyal ilişkileri kopacağı ve bundan böyle hiçbir hizmet görmeyecekleri için bu insanlar da ister istemez yöreyi terk edeceklerdir.

Bırkez daha belirtelim ki yapılan işin ormanları koruma, yörede orman yetiştirme veya, burada "geçim koşulları iyi olmayan köylüleri verimli tarım alanlarına yerleştirme" gibi sahte gerekçelerle bir ilişkisi yoktur. Sömürgeci faşist rejim, 1938 yılında kitlesel sürgüne tabi tuttuğu bu yöredeki Kürt halkının "ıslah olmadığını" görmüş, onları assimile edememiş, yurtseverlik duygularını ortadan kaldıramamıştır. Şimdi, yeni sürgünle bu işi başarmayı umuyor. Tunceli ve Erzincan'dan sonra, yarın sıra öteki Kürt illerine gelecektir; Kürdistan'a yönelik çok geniş bir sürgün planlanmıştır.

Sömürgeci rejim, yıllar öncesinden başlayarak, Kürdistan'ın her yanında olduğu gibi Dersim yöresinde de köy ve kasabaların çoğu Kürtçe olan tarihi adlarını değiştirdi, yerine Türkçe adlar koydu. Resmi belgelerde yalnızca bunlar kullanılmaktadır. Biz, çoğu kişinin nereye ait olduğunu bilemiyeceği bu düzmece adların karşısına, köy ve kasabaların gerçek adlarını yazdık.

Köy ve kasabaların tarihi adlarını değiştirmek, sömürgeci rejimin halkımızı assimile etmek, Kürt halkının dilini, tarihini Kürdistan'ın coğrafyasından bile silmek için başvurduğu ırkçı, şoven yöntemlerin bir örneğidir.

SÜRGÜN TABLOSU

MERKEZ İLÇE (KALAN)

Merkez ilçenin toplam köy sayısı 53'tür. Bölge orman işletme müdürlüğünün yaptığı tasnife göre, bu ilçede, yalnızca bir köy, Burmageçit (Şiğzo) ormanla ilişiği olmayan köy sayılıyor; üç köy ise "orman kenarı köy" diye gösteriliyor. Bunlar: Kanoğlu, Kopuzlar (Hosor) ve Yolkonak (Sorpiyan). Ne var ki, Kanoğlu dışında, diğer üç köye de göç emri tebliğ edilmiş ve köylülere zorla form doldurulmuştur. Böylece, Merkez İlçe'nin, biri hariç, tüm köyleri sürgün kapsamı içindedir (bucak merkezleri de dahil).

MAZGİRT İLÇESİ

Bu ilçenin toplam köy sayısı 80'dir. 46 köy orman içi, 9 köy orman kenarı, 25 köy ise ormanla ilişiği olmayan sayılmıştır.

Orman İçi Sayılan Köyler

1- Ağaçardı (Şorda)
2- Akyünlü (Çantur)
3- Çanakçı
4- Aşağıoyumca (Aş. Sındam)
5- Avunca (Kaştun)
6- Danaburan
7- Dazkaya (Hasorik)
8- Demirkazık (Ohanis)
9- Doğanlı (qurçik)
10- Doluduzgin (Tırkêl)
11- Gümüşgün (Geban)
12- Kalaycı (Qelayçi)
13- Kaleköy (Qela)
14- Köklüce (Kabûn)
15- Oymadal (Reşmezra)
16- Yukarıoyumca (Yuk. Sındam)
17- Obruktaşı (lamk)
18- Darıkent (Mohundu) Bucak M.
19- Akdöven (Faraç)
20- Akkavak (Şilk)
21- Alhan
22- Anıtçınar (Coşik)
23- Ataçınarı (Veliyan)
24- Aydınlık (Canik)
25- Beşoluk (Dawali)
26- Çatköy (Çat)
27- Dallıbel (Beroç)
28- Dayılar (Qeceran)
29- Dedebağ
30- Doğucak (Hulman)
31- Geçitveren (Rıçik)
32- Gelincik (Kûpık)
33- Güleç (Gomêğıraç)
34- İbimahmut
35- Kartutan (Lodek)
36- Kuşaklı (Manekırek)
37- Koyunuşağı (Şıhık)
38- Kuşhane (Quşxane)
39- Otlukaya (Pûlan)
40- Öreniçi (Xırêwe)
41- Özdek (Bılan)
42- Sarıkoç (Xıştan)
43- Sökücek (Axkılise)
44- Sülüntaş (Kar)
45- Yaşaroğlu (Koman)
46- Yeldeğen (Şoweg)

Orman Kenarı Sayılanlar:

47- Aslanyurdu (Lazvan)
48- Aşağıtarlacık (Aş. Hêzırge)
49- Bulgurcular (Germisi)
50- Kawaktepe
51- Yazeli (Kirzi)
52- Karabulut (Soreg)
53- Aktarla (Qurğurık)
54- Kızılkale (Dırban)
55- Ortaharman (Mastan)

Bunun dışında kalan köyler ise "ormanla ilişiği olmayan köy" sayılmışlardır.

Ancak, bu ilçede de, gerek orman kenarı köy, gerekse ormanla ilişiği yok sayılan köyler sürgün kapsamından yakalarını kurtaramıyor. Örneğin Lazvan, Germisi, Hezırge, Kirzi, Kızılkale (Dırban) adlı köyler orman kenarı, Dilanoğlu, Taspasor, İlanlı gibi köyler ise ormanla ilişiği olmayan köyler sayıldıkları halde, benzer durumdaki birçok köyle birlikte "göç etmek istediklerine" dair form imzalamaya mecbur edilmişlerdir.

NAZIMİYE İLÇESİ

Toplam köy sayısı 32'dir. Orman işletme müdürlüğünün tasnifine göre 30 köy orman içi yazılmıştır. Kohser (Eğribelen) adındaki köy hariç, tüm köyler sürgün kapsamındadır, form doldurtulmuştur.

HOZAT İLÇESİ

Toplam köy sayısı 37'dir. 19 köy orman içi, 16 köy orman kenarı, 2 köy de ormanla ilişiği olmayan köy sayılmıştır.

Orman İçi Sayılan Köyler

1- Ağırbaşak (Çölkerek)
2- Akören (Axwêran)
3- Balkaynar (Cemolar)
4- Beşelma (Hopık)
5- Bilekli (Miksor)
6- Geçimli (Ergan)
7- Gözlek (Sêvge)
8- Karabıkır (Bargini)
9- Kavuktepe (Geviç)
10- Koruköy (Kori)
11- Kozluca
12- Kurukaymak (Kewgê)
13- Sarısaltık (Derik)
14- Taşıtlı (Torût)
15- Yüceldi (Şırtıkan)
16- Baydaş (Şamoşi)
17- Esenevler (Bezawût)
18- Ormanyolu (Tagar)
19- Dalören (Pakire)

Orman Kenarı Sayılanlar

20- Alancık (Puhami)

www.dersimvakfi.org

21- Altınçevre (İnciga)
22- Çaytaşı (Lolalantaner)
23- Çığırlı (Zımık)
24- Dervişcemal
25- İnköy (İn)
26- Karaca
27- Karaçavuş
28- Tavuklar
29- Türktaner
30- Yoğuntoprak (Tarnoti)
31- Uzundal (Hoşan)
32- Çağlarca (Peyik)
33- Akpınar
34- Kalecik
35- Yenidoğan (Kılise)

Ormanla İlişiği Yok Sayılanlar

36- Buzlupınar (Kırnik)
37- Yenibaş (Amutka)

PÜLÜMÜR İLÇESİ

Toplam köy sayısı 68'dir. 44 köyü orman içi, 15 köyü orman kenarı, 9 köyü ise ormanla ilişiği olmayan köy sayılmıştır.

Orman İçi Köy Sayılanlar:

1- Ardıclı (Gersinut)
2- Aydınlar
3- Çağlayan (Ferhadin)
4- Çobanyıldızı (Kıno)
5- Göcenek
6- Göneli
7- Nohutlu
8- Turnadere (Rabat)
9- Altınhüseyin
10- Dağyolu (Şeteri)
11- Armağan
12- Başkalecik
13- Dereköyü
14- Doğanpınar (Pıtige)
15- Kırkmeşe (Gubırge)
16- Kulantarlası (Çors)
17- Kuzulca
18- Senek
19- Süleymanuşağı
20- Ünveren (Mukaf)
21- Yarbaşı
22- Mezraa
23- Aktik
24- Beğendik (Kohteran)
25- Beyce (Pıri)
26- Boğalı (Abbasuşağı)
27- Çakırkaya (Pancıras)
28- Çatalkaya (Denzek)
29- Çobandana (Gelyamışkan)
30- Dağbek
31- Dereboyu (Danzık)
32- Gökçekonak (Tahsini)
33- Kabadal (Açirir)
34- Kadısırtı (Karsıkan)
35- Kalıntaş (Markazan)
36- Kangallı (Murdafan)
37- Kaymaztepe (Mecık)
38- Kovuklu (Harsi)
39- Sağlamtaş (Çırık)
40- Salördek
41- Sarıbudak (Barav)
42- Tulluk (Kaymazan)
43- Uzunevler (Pardi)
44- Elmalı

Orman Kenarı Sayılanlar:

1- Hacılı
2- Közlüce (Zımak)
3- Ağaşenliği
4- Boğaz Karaderbendi
5- Hasangazı
6- Kayırlar
7- Kızılmescit
8- Efeağılı (Veremın)
9- Kocatepe (Aşirek)
10- Üçdam
11- Bardakçı
12- Darindere (Korso)
13- Kabayel (Fem)
14- Şampaşa
15- Şampaşa Karaderbendi

Ormanla İlişiği Olmayan:

1- Balpayam (Deşt)
2- Karagöl
3- Kırklar
4- Salkımözü (Brastik)
5- Karagöz (Kûrk)
6- Sarıgül
7- Kırdım
8- Küllü
9- Yeniköy

PERTEK İLÇESİ

İlçenin toplam köy sayısı 47'dir. 7 köy orman içi, 27 köy orman kenarı, geriye kalan 13 köy ise ormanla ilişiği olmayan köy sayılmıştır.

Göç emri, orman içi sayılan köylerin yanısıra, öteki köylere de yapılmaktadır.

Orman İçi Köy Sayılanlar

1- Sağaman
2- Ardıç (Sağmandersimi)
3- Ulupınar
4- Çalıözü (Vasgirt)
5- Kıçpınar
6- Konurat (Hahi)
7- Yukarı Kayabaşı (Yuk. Hûrik)

Orman Kenarı Sayılanlar

1- Demirsaban (Zêwerek)
2- Dereli
3- Dorutay (Zêwe)
4- Geçitkaya (Balan)
5- Kolankaya (Kawi)
6- Akdemir (Avşekır)
7- Aşağıgülbahçe (Aş. Kumreş)
8- Ballıdut (Kohpınik)
9- Yukarıgülbahçe (Yuk. Kumreş)
10- Dere (Rûmkığ)
11- Bakırlı
12- Elmakaşı (Puhateris)
13- Kayabağ (Ağzunik)
14- Kazılı
15- Sögütlütepe (Gulbari)
16- Sorguç
17- Yamaçoba (Erındek)
18- Pınarlar (Paşevenk)
19- Beydamı (Balışêr)
20- Böğürtlen (Havsik)
21- Çataksu (Avdolu)
22- Günboğazı (Margik)
23- Kaçarlar (Kaceran)
24- Karagüney (Gadosa)
25- Pirinççi
26- Sumak (Sumag)
27- Yeğencik (Musaderiç)

Orman Dışı Köy Sayılanlar:

1- Çakırbahçe (Çorovan)
2- Korluca (Til)
3- Mercimek
4- Ayazpınar (Tıtênik)
5- Bulgurtepe (Celedor)
6- Çukurca (Berav)
7- Gövdeli (Tahsû)
8- Konaklar
9- Yalınkaya (Çarhik)
10- Biçmekaya (Haresenk)
11- Çimenli (Hırnik)
12- Tozkoparan (Tanz)
13- Yeniköy

OVACIK İLÇESİ

İlçenin toplam köy sayısı 66'dır. 39 köy orman içi, 15 köy orman kenarı, geriye kalan 12 köy ise ormanla ilişiği olmayan köy sayılmıştır.

Orman İçi Sayılan Köyler:

1- Ağaçpınar (Haçkirek)
2- Akyayık (Solhasan)
3- Arslandoğmuş (Çırpanzin)
4- Aşağıtorunoba (Kırmıla Jêr)
5- Aslıca (Nanıkuşağı)
6- Bilgeç
7- Büyükköy
8- Çambulak (Kırgan)
9- Çatköy (Çat)
10- Çayüstü (malmekrek)
11- Çemberlitaş (Gevrek)
12- Çüğürlük (Bazıkuşağı)
13- Eğimli (Maraş)
14- Eğrikavak (Kalıkuşağı)
15- Kozluca
16- Kuşluca (Dêrik)
17- Mollaali
18- Otlubahçe (Gazıkuşağı)
19- Öveçler (Kerdız)
20- Tatuşağı
21- Tepsili (Mekikkuşağı)
22- Yakatarla (Zarük)
23- Yarımkaya (Hamzikuşağı)
24- Yaylagünü (Arzumak)
25- Yazören (Velolar)
26- Yenisöğüt (Pozvenk)
27- Yoğunçam (Tilek)
28- Yoncalı (Ortinik)
29- Karaoğlan
30- Aktaş
31- Buzlutepe (Kakbil)
32- Doludibek (Maslis)
33- Elgazi
34- Garipuşağı
35- Halitpınar
36- Cevizlidere (Merho)
37- Çalbaşı (Bırdo)
38- Hüllükuşağı
39- Karataş

Orman Kenarı Sayılanlar

1- Dumantepe (Ağdat)
2- Çakmaklı
3- Eskigedık (Birman)
4- Güneykonak (Çakpêri)
5- Havuzlu
6- Isıtma
7- Işıkvuran (Havsi)
8- Sarıtosun (Mıstêuşağı)
9- Şahverdi
10- Yalmanlar (kalan)
11- Burnak
12- Hanuşağı
13- Kızık
14- Söğütlü
15- Topuzlu

Ormanla İlişiği Yok Sayılanlar

1- Balveren (Kulikan)
2- Gözeler
3- Konaklar (Konak)
4- Koyungölü (Kedek)
5- Köseler
6- Paşadüzü (Kodi)
7- Yeşilyazı (Zerenik)
8- Adaköy
9- Eğripınar
10- Karayonca (Pardi)
11- Yenikonak
12 Ziyaret

ÇEMİŞGEZEK İLÇESİ

İlçenin toplam köy sayısı 41'dir. Orman işletme müdürlüğünün kayıtlarına göre, bu ilçede orman içi köy yok. 8 köy orman kenarı, geriye kalanlar ise ormanla ilişiği olmayan köy sayılıyor.

Bu ilçenin bir özelliği merkez nüfusunun yanısıra, bazı köyleri halkının da Türk oluşudur. Sözde orman içi köy olmamasına karşılık, göç emri ilçenin Kürt köylerine bildirilmiş ve kendilerine formüller zorla doldurtulmuştur.

(Devamı 15. Sayfada)

www.arsivkurdi.org

PKK Provakasyonu Sürüyor:

Apocular Lavrion'da Tüm İlerici, Yurtsever Güçlere Saldırdı

Heval / Atina

Güdümlü cinayet örgütü "PKK", Batı Avrupa ve İskandinav ülkelerinde giriştiği provokasyon, tehdit ve saldırılarını Yunanistan'da da sürdürüyor.

Mart ayının başından itibaren PKK, Yunanistan'da politik mültecileri ve örgütleri sık sık tehdit etmeye başladı.

Apocular işe ilk önce Newroz çalışmalarını engelleme girişimlerinde bulunarak başladılar. 16 Mart günü kampta afiş asan bir yurtsevere Özgürlük Yolu sempatizanlarının kaldığı odada döverek işkence yaptılar. Daha sonra odayı işgal ederek, oraya ayyaş, hırsız, ortalıkta dolaşan ne kadar başıboş insan varsa yerleştirdiler. Birkaç gün sonra bir YSK'lı ve bir KUK sempatizanının kaldığı odayı basarak, bu iki yurtseverle birlikte orada kalan diğer insanları da dışarı çıkardılar. Apocular, daha sonra sık sık bu türden "oda ele geçirme girişimleri"nde bulundular. Her defasında boşalttıkları odalara hırsızlar, Atina'daki Türk Konsolosluğu'na gidip geldikleri herkes tarafından bilinen karanlık insanları, homoseksüelleri ve ayyaşları yerleştirdiler. Ve bu insanları sürekli olarak devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara karşı kullandılar.

Tüm bu insanlara, PKK'nın Avrupa ülkelerinde barınamayıp Yunanistan'a gelen katilleri de eklenince, bu sayı 35-40'a ulaştı.

Yasak Yayın

Apocular, kampta belirli bir sayıya ulaştıktan sonra bu kez, Türk radyo ve televizyonlarında bol bol dinledikleri "yasak yayın" sözlerini kullanmaya başladılar. İlk zamanlar Lavrion Kampı'ndaki duvarlara bildiri, yazı asan örgütlerin bu türden çalışmalarını engelleyip, kendi yayın ve bildirilerini astılar.

Kampta bir YSK'linin yayın dağıtmasını engellediler. Birkaç gün sonra da Kürdistan Press dağıtan Rızgari taraftarı bir bayana saldırdılar. Saldırıdan sonra yaptıkları açıklamada Apocular, yasakladıkları yayınların (bunların başında Kürt örgütlerinin çıkardıkları geliyor) dağıtımına izin vermiyeceklerini, buna rağmen dağıtmak isteyenlerin HRK birliklerince cezalandırılacaklarını açıkladılar.

Şort Giymek, Top Oynamak Yasak

Yine aynı günlerde Apocular, kampta olay yaratmak için her yola başvurdular. Partizan Kollektifi'nde kalan bir mülteciyi şort giydiği için tehdit ettiler. Yine aynı günlerde bayanlardan giyimlerine çeki düzen vermelerini istediler. Aksi takdirde onları da cezalandıracaklarını açıkladılar. Mültecilerin Lavrion Kampı'nın bahçesinde top oynamaları Apocular tarafından engellenirken, Devrimci Kurtuluş'tan biri top oynadığı için dövüldü.

Apocular, kamtaki örgütleri provakasyon ortamına çekebilmek için sürekli bir şekilde mültecilere yönelik terör estirdiler. Amaçlarına ulaşmak için her türlü yolu denediler.

Kampta ellerinde bulundurdukları odalara 4-5 adet büyük megafon yerleştirerek aşırı derecede yüksek sesle PKK'nın propagandasını; müzik, marş, ve Apo'nun konuşmalarını yayınlamaya başladılar.Yüksek sesli müzik yayını kamptaki tüm mültecileri rahatsız edecek şekilde gece-gündüz yapıldı.

Tüm bu gelişmeler karşısında sorumlu davranan Türkiye ve Türkiye Kürdistanlı örgütler (ne idüğü belli olmayan SVP hariç) provakasyona gelmeyerek, Apocuları uyarı ve dialog yolunu seçtiler.

Güdümlü cinayet şebekesi tüm bu iyi niyetli çaba ve girişimlere karşı her defasında küstahça davrandı. Avrupa'da işledikleri cinayet haberleriyle, Kürdistan'da sivil savunmasız halka karşı işledikleri katliamların haberlerini alır almaz, kampta tepinmeye başladılar. Politik mülteci kitlesine karşı yaptıkları açıklamada: "bundan sonra komünist, sosyalist, Marksist-Leninist, yurtsever, demokrat, çoluk-çocuk, kadın-yaşlı, 10-20 yıldır mücadele eden devrimci, bizi ilgilendirmez. Biz hainlerin tümünü cezalandıracağız. Bizi yalnız Apo'nun söyledikleri ilgilendirir." dediler.

Tüm bu gelişmeler karşısında bizler TKSP sempatizanları olarak, soğukkanlılığımızı koruyarak, Sol Birlik partileri ve diğer örgütlerle dialoğa girerek, açık tavır koyduk. Konuyla ilgili gelişmeleri, Mayıs ayı içerisinde Yunanistan'daki siyasi partilere, demokratik kuruluşlara ve bazı basın mensuplarına detaylı bir şekilde anlattık. Kendilerinden duyarlı davranmalarını istedik.

Haziran ayı başlarından itibaren birkaç eli kanlı katilin, daha sonra da Av. Hüseyin Yıldırım ile PKK'nın Ortadoğu sorumlusunun Yunanistan'a gelmesiyle, Apocular, Lavrion Kampı'nda tümden saldırganlaştılar. Kamp sakinlerini "ya Apocu olursunuz, ya da kampı terkedersiniz" şeklinde tehdit etmeye başladılar.

Apocuların saldırganlığı 20 Haziran'da çılgınlık düzeyine vardı. HK'lıların odalarına silah, bıçak ve sopalarla saldırarak ordaki insanları dışarı çıkardılar. Bu arada iki HK'lıyı sopa ve bıçakla yaraladılar.

21 Haziran gecesi, Apocular kampın bütün giriş-çıkışlarına, damlara, koridorlara, odaların önüne silahlı, sopalı, bıçaklı, zincirli muhafızlar dikerek, kampı kuşatmaya aldılar. Sabah saat 6.30'da bir çağrı yayınlayarak tüm mültecilerden odalarını terkederek PKK'ya teslim olmalarını isterlerken, daha önce yerleştirdikleri megafonlarla HRK-PKK kararlarını, marşları sürekli vermeye başladılar.

Mültecilerin çoğu dışarı çıkmayınca, Apocular, bu kez tek tek odaları basarak insanları söve-döve dışarı çıkardılar. Bu arada Rızgari taraftarı iki bayana da saldırarak onları da zorla dışarı çıkarmak istediler. Rızgari taraftarı Bedri, bayanların yardımına koştu. Apocular Bedri'ye bıçaklarla saldırdılar. Bedri Birleşmiş Milletler'a ait idare odasında bulunan müdürün yanına sığındı. Apocular Bedri'yi silah zoruyla müdürün yanından çıkartıp, tüm mültecilerin gözleri önünde bıçakladılar. Daha sonra kampta "Gözaltı Koğuşu" diye kullandıkları yere götürüp rehin tuttular. Yine bir başka Rızgariciyi sopayla dövüp rehin aldılar. Bu kişinin ağzına dinamit lokumu yerleştirip tüm mülteci kitlesinin gözleri önünde "ateşleyelim mi? Seni havaya uçuralım mı?" türünden polisin işkencede devrimcilere uyguladığı yöntemleri uyguladılar.

Sabah saah 9.30 da bir mülteci kampın demir pencerelerini kırıp Lavrion Polisi'ne ulaştı ve polisten ambulans çağırmasını istedi. Lavrion polisi olaya o an müdahale etmedi. Kampta silahlar patlayıp, Lavrion halkı tedirginleşmeye başlayınca polis, Atina'dan yardım istemek zorunda kaldı.

Ambulans kapının önüne gelmesine rağmen Apocular, ağır yaraladıkları Rızgariciyi kamptan dışarı çıkarmadılar. Rızgariciye "eğer adlarımızı polise vermiyeceğine dair söz verirsen, seni bırakırız, yoksa bırakmayız" diye şantajda bulundular.

Saat 10.30 da Apocular Partizancılara seslenerek, teslim olmalarını ve odalarından birer birer çıkmalarını istediler. Ardından kampın damındaki Apocu muhafız tabancayla ateş açtı. (Mermi kovanları daha sonra polisin yaptığı aramada bulundu) Partizancılar cevap vermek için 10 dakikalık zaman istediler. 10 dakika sonra teslim olmayacaklarını ve odalarını boşaltmayacaklarını açıkladılar. Bunun üzerine Apocular, Partizancıların kaldıkları odalara rastgele ateş etmeye başladılar.

(Devamı 11. sayfada)

www.anfarsivkurdi.org

50. YILINDA DERSİM AYAKLANMASI

Cumhuriyet dönemindeki geniş çaplı Kürt ayaklanmalarının sonuncusu olan Dersim ayaklanması, 1937 yılında başladı. Öteki Kürt ayaklanmalarında olduğu gibi iki yıl süren bu ayaklanmayla ilgili olarak da sömürgeci burjuvazi bugüne kadar gerçekleri inkara dayanan bir politika izledi, kamuoyunun doğruları öğrenmesini engelledi. O, her şeyden önce geniş bir bölgeye yayılan ve her iki taraf için de ağır kayıplara malolan olayları basit *"zabıta olayları"*, ordunun yaptıklarını ise *"manevra"* biçiminde lanse etmeye çabaladı. Bugün hâlâ da geniş kitlelerin bu konuda yanlış ve yetersiz bilgilere sahip olduğu biliniyor. Hatta aydın, ilerici geçinen bazıları bile kimi zaman sosyal-şoven şartlanmanın etkisiyle kasıtlı olarak, kimi zaman ise bilgisizliklerinden ötürü çizilen resmi çerçevenin dışına taşamıyor, bu güçlü ayaklanmaya önyargılı yaklaşmayı sürdürüyorlar.

Diğer taraftan yine Kürt isyanlarının tümünde olduğu gibi Dersim olayları ile ilgili olarak da elde yeterli yazılı kaynak mevcut değil. **Baytar Nuri**'nin bugüne kadar yayınlanmış **"Kürdistan Tarihinde Dersim"** ile **"Hatıratım"** adlı kitapları dışında konuyla ilgili detaylı bilgi veren eserler hemen hemen yok. Ne var ki Dersim isyanı ile ilgili bilgi edinmek isteyenlerin şanslı oldukları bir yan var. Bu isyanın üzerinden geçen zaman süresi sadece 50 yıldır. O günleri yaşayan binlerce kişi hâlâ aramızda bulunuyor. Kuşkusuz bu görgü tanıkları, gerçeklerin ortaya çıkarılmasını sağlıyacak en sağlıklı ve güçlü kaynak durumundadırlar.

Dersim Ayaklanmasını Doğuran Başlıca Etkenler

Dersim'de kitleleri başkaldırmaya iten nedenler, öteki Kürt ayaklanmalarını doğuran etkenlerden farklı değil. Genel olarak ifade etmek gerekirse bu, sömürgeci burjuvazinin izlediği sömürü ve zulüm politikasıydı.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Dersim'in merkezi hükümetlerle çelişkisi cumhuriyet dönemiyle sınırlı değil. Kürdistan'ın bu bölgesi daha başlangıçtan itibaren Osmanlı devletiyle anlaşmazlığa düştü. Denilebilir ki 600 yıllık tarihi boyunca Osmanlı İmparatorluğu, hiç bir dönemde Dersimle iyi ilişki kurmayı başaramadı. Dersim halkı Osmanlı padişahlarına hiç bir zaman güvenmedi, onların otoritesini kabule yanaşmadı. Osmanlı valileri ve öteki görevlileri ancak formalite olarak Dersim'de bulunabildiler. Bu nedenle de *"Rom"* Padişahları Dersim'e karşı çok sayıda fetih hareketine giriştiler, girebildikleri yerlerde binlerce insanı kılıçtan geçirip, köyleri ateşe verdiler, halkın malını, mülkünü talan ettiler. Ama Dersim teslim olmadı, bütün bu zorbalıklara karşı yiğitçe direndi ve sonuçta düşman saldırıları hep püskürtüldü. Bu açıdan bakılınca Osmanlı Devletinin yıkılarak yerine Cumhuriyetin kurulmasının veya başkentin İstanbul'dan Ankara'ya taşınmasının Dersim için bir önemi yoktu. Kaldı ki baskı ve zulüm uygulamakta Cumhuriyet Türkiye'si Osmanlıdan çok daha ileri gitti. Bu bakımdan günümüzde bile sık sık ileri sürülen *"Aleviler Cumhuriyet yönetiminden yana tavır takındılar"* tezi, Dersim Kürtleri bakımından gerçekçi değil. Kuşkusuz, laikliğin ilan edilmesinin ve arkasından da Kemalist rejimin yürüttüğü propagandanın hepten etkisiz kaldığı söylenemez. Ama beri taraftan Mustafa Kemal yönetiminin öylesine uygulamaları vardı ve Kürt halkına karşı öyle bir politika izleniyordu ki, bunlar kitlelerde derin bir güvensizlik yaratmaktan geri kalmıyordu.

Yine Dersim'in Kemalist yönetime karşı duyduğu güvensizlik de Cumhuriyetin ilanından sonraya rastlamıyor. Mustafa Kemal, daha kurtuluş savaşını örgütlemeye başlarken bu durumla karşı karşıya kaldı. O günlerde, Dersim'lilerin bir bölümü Türk yöneticilerinin Kürt halkına düşman olduklarını, onlara hiç bir şekilde güvenilmemesi gerektiğini ileri sürerken, diğer bir bölümü -ki bunlar azınlıktaydı- bunun tersini savunuyordu. Onlara göre Türk hükümetlerinin Kürt halkının haklarına karşı saygılı davranmaması için neden yoktu, ayrıca buna güçleri de yetmezdi. Dar günde Türklere yardımcı olmak gerekiyordu. Ankara'ya milletvekili olarak çağrılan **Diyap Ağa, Meço Ağa** ile **Hasan Hayri**'nin düşünceleri de bu doğrultudaydı.

Bu tartışmalar sürederken 1920 yılında Kürt halkı, **Koçgiri**'de isyan etti. İsyan alanı, Dersim'in bir bölümü ile ona komşu yerlerdi. Yine aynı dönemde yukarıda ismi geçen kişilerin Ankara'ya milletvekili olarak çağrılmaları üzerine de Hozat'ta toplanan Dersim aşiretleri, Ankara hükümetinden bir dizi istemlerde bulundular. Durumu kendisi için pek parlak görmeyen hükümet, ortalığı yatıştırmak amacıyla Dersim'e bir *"iyi niyet"* heyeti gönderdi. Ancak bir sonuç elde edilemedi. Heyeti kovan Dersim aşiretleri Elazığ'dan Ankara'ya şu telgrafı çektiler:

"Sevr Muahedesi mucibince Diyarbekir, Elaziz, Van ve Bitlis vilayetlerinde müstakil bir Kürdistan teşekkül etmesi gerekiyor; binaenaleyh bu teşkil edilmelidir; aksi taktirde bu hakkı silah kuvvetiyle almaya mecbur kalacağımızı beyan ederiz." (25 Teşrini Sani 1336, imza: Garbi Dersim Aşiret Rüesası).

Ne var ki Kürdistan sorununa herhangi bir çözüm getirilmeden " kurtuluş savaşı" sona erdi, Lozan antlaşması imzalandı. Lozan, Sevr antlaşmasıyla Kürt halkı için öngürülen hakları bile rafa kaldırmıştı. Üstelik, ülkemizden binlerce kilometre ötede bir araya gelen Türk sömürgecileriyle emperyalist devletler, halkımızın iradesine aykırı olarak ülkemizi bu kez iki yerine dört parçaya ayırmışlardı.

Antlaşma imzalanır imzalanmaz Ankara hükümeti kanlı dişlerini daha açık biçimde göstermeye başladı. Sömürgeci yönetim, Kürt halkının hiç bir ulusal ve demokratik hakkına saygı göstermeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Tersine o halkımıza karşı görülmedik bir terör başvurdu.

1925 yılında Şeyh Sait öncülüğünde başgösteren ulusal direniş hareketinin yenilgisinden sonra baskı ve terör daha da yoğunlaştırıldı. Katliamlar, idam ve sürgünler birbirini izledi. Sömürgeci terör sırf isyana katılanları değil, genel olarak kitleleri, daha önceleri devlete yardımı olanları da kapsıyordu. Hedef Kürt yurtseverliğiydi.

Bütün bunlar ise Dersim'in kuşkularını, rejime karşı duyduğu güvensizliği haklı olarak pekiştirdi. Buna karşılık Ankara hükümeti Dersim'e karşı henüz bir askeri harekat için koşulları uygun görmüyordu. Hatta mümkün olduğu kadar gerginliği düşürmek için de çaba harcamaktaydı. Bunun bir parçası olarak Dersim aşiret reislerinden oluşan bir heyet 1926 yılında Ankara'ya davet edilmiş, aralarında İsmet İnönü'nün de

bulunduğu devlet yöneticileriyle görüşmelerde bulunulmuştu.

Türk hükümetinin izlediği gerçekte kurnaz tilki politikasıydı. Dersimlilerin temel konularda ileri sürdüğü istemlere kayıtsız kalıyor, onları oyalamaya çalışıyordu. Bu yüzden de Dersim'le hükümet ilişkileri zaman zaman düzelme yoluna giriyor, zaman zaman ise gerginleşip kopma noktasına geliyordu.

Sömürgeciler o dönemde Kürtlerin Türk olduklarına dair propagandayı da Dersim'de yapamıyorlardı. Bunun yerine alevilik önplana çıkarılmıştı. Her tarafta Mustafa Kemal'in alevi olduğu, onun "bütün dünya alevileri"ni birleştirmeye çalıştığı, Osmanlı Padişahına karşı savaşmasının bir nedeninin de bu olduğu tarzındaki propaganda yürütülüyordu.

Hükümetin bu propagandası belli bir taraf kitlesi bulmakla birlikte fazlaca etkili olamıyordu. Daha önce de belirtildiği gibi izlenen iki yüzlü politika, **Diyap Ağa** ve **Hasan Hayri** gibi Mustafa Kemal yönetimine yardımcı olmuş kişilerin bile öldürülmeleri gibisinden olaylar bunun başlıca nedenleriydi. Hatta Diyap Ağa'nın bizzat sıkışık dönemde kendisine "baba" diye hitapeden Mustafa Kemal eliyle öldürüldüğü inancı Dersimliler arasında hakimdi.

Türk hükümeti, fırsat buldukça Dersim aşiretlerini tek düşürmek ve onları "ıslah" etmekten de geri kalmıyordu. 1927 yılında birkısım aşiretleri de yanına çekmeye çalışarak, ötedenberi Kemalist rejime güven duymayan ve ulusal haklar konusunda ısrarlı davranan **Koçan** (Qozu) aşiretine karşı askeri harekata başlanması bu politakının bir parçasıydı. **Ali Boğazı** çevresinde süren çatışmalar aylarca devam etti, birlikler bazı köyleri ateşe verdiler, az sayıda da olsa halktan ele geçirdiklerinden bir bölümünü öldürüp, ötekilerini sürgün ettiler. Bu arada askeri birlikler de ağır kayıplara uğratıldı. Kopo Hüseyin ve arkadaşları bir gece baskınıyla **Amutka**'ya yerleşmiş olan bir bölüğü tümden yokettiler. Sonunda asker harekattan vazgeçti ve geri çekilmek zorunda kaldı.

Sonraki yıllarda Türk ordusuna bağlı birlikler bir kaç kez daha aynı türden girişimlerde bulundular. İki kez **Demenan** ve **Yusufan** köylerine (Doğu Dersim'de) doğru hareketa geçildi. Fakat öncekiler gibi bu saldırılar da sonuçsuz kaldı.

Umumi Müfettişlik'in Faaliyete Geçmesinden Sonraki Gelişmeler

Türk hükümeti, Kürdistan'ı işgal altında tutmanın, Kürt halkının direnişini kırmanın güçlüğünü biliyordu. Bu bakımdan o, Kürdistan'a yönelik politikayı daha sistemli hale getirmeye, bir ihtisas kurumunun yönlendiriciliğinde merkezileştirmeye önem verdi ve bu amaçla da 1927 yılında *"Umumi Müfettişlik"* adı altında yeni bir organ oluşturdu. Gerçi çıkarılan yasaya göre bu müfettişlikler bütün Türkiye'de faaliyet göstereceklerdi ama sonraki yıllar bunun bir aldatmaca olduğunu, Sömürge Genel Valiliğini andıran bu kurumun yalnızca Kürdistan'a özgü olmak üzere oluşturduğunu ortaya koydu.

Umumi Müfettişlik, doğal olarak Dersim üzerinde özel bir önemle durdu. O bir yandan aşiret çatışmalarını, kan davalarını kışkırtıp kendisine taraftar bulmak için çabalıyor, bir taraftan da kitlelerin bilincini köreltmeye, onları umutsuzluğa itmeye çabalıyordu. Devlet görevlileri bu amaçla para ve başka türden maddi avantajlar sağlamak dahil, her yönteme baş vurmaktan geri kalmıyorlardı. Bu arada devletin Dersim'i kalkındırmak istediği ama bazı kötü niyetli kişilerin bunu engellediği de, sıkça baş vurulan bir propagandaydı.

Ankara hükümetinin temsilcileri bunları yaparken, **Seit Rıza, Alişêr** ve **Baytar Nuri** başta olmak üzere bir kısım Dersimliler ise hükümetin yürüttüğü propagandayı etkisiz kılmak ve Dersim aşiretleri arasında birliği sağlamak, onu güçlendirmek için çabalarını sürdürmekteydiler. Seit Rıza, ötedenberi Türk devlet yöneticlerinin gerçek niyetlerini iyi biliyordu. O, hiç bir dönemde sömürgecilerin vaadlerine kanmamış, onların verdikleri sözlere güven duymamış, hemen her zaman Türk hükümetine kuşkuyla bakmıştı. Bir toplantı anında Türk yönetiminin görüş değiştirdiğini, Dersim'e karşı dostane bir politika izlediğini ileri sürenlere cevaben onun söylediği *"Karga bülbül olmaz"* sözü ünlüdür.

Ne var ki zaman sömürgecilerin lehine işliyordu. Harcanan çabaya rağmen Dersim aşiretleri arasında güçlü bir birlik oluşturulamıyordu. Tek tek ele alındıklarında aşiret reisleri, öteki ileri gelenler yurtsever duygular taşısalar bile kurtuluşun yolunu iyi seçemiyor, Türk hükümetinin politikasını kavramakta yetersiz kalıyorlardı. Kan davaları, rakip aşiretlere duyulan kin, intikam alma hırsı ve güncel bir takım çıkarlar, dumanlı havayı seven kurt gibi, Türk hükümetinin eline bulunmaz fırsatlar veriyordu. Sömürgeci devlet, Dersim'i içten parçalama çabasını hızlandırırken bir taraftan da Dersim ve çevresinde kışla ve yol yapımı sürdürülüyor, askeri yığınak yapılıyordu.

1934 yılında 2510 sayılı yasa çıkarıldı. Bu yasa ile devlet, Kürt halkını Batı'ya (Türkiye) sürgün etme Kürdistan'da yasak bölgeler ilan etme veya başka yerlerden Türk nüfus getirip boşaltılan yerlere yerleştirmenin yasal kılıfını hazırlamış oluyordu. Yine bu yasa ile Kürtlerin Türkiye sınırları dışına çıkarılması da olanaklı kılınıyordu. Irkçı nitelikte olan 2510 sayılı Kanuna göre Kürdistan'dan çıkarılıp Batıya sürgüne yollanan Kürtler oralarda toplu olarak yerleştirilmiyor, Türk nüfus arasına serpiştirilip dağıtılıyordu. Bununla güdülen amaç, Kürt dilinin unutulmasını, Kürtlerin eriyip Türkleşmesini sağlamaktı.

1935'te Türk yetkilileri bir adım daha atarak Seit Rıza'nın oğullarından **Bra İbrahim**'i Kırgan aşireti eliyle katletti. Hem güçlü bir silahşör ve hem de aşiretler arasında birlik sağlamak için babası Seit Rıza adına çaba harcayan Bra İbrahim, **Sin** köyünde (Kırgan Köyü) konuk kaldığı evin sahibi tarafından vurulmuştu. Bu olaydan büyük üzüntü duyan Seit Rıza, kısa bir süre sonra Kırgan köylerini kuşattı, bazı evleri ateşe verdi. Böylece bizzat hükümetin düzenlediği bir komplo sonucu Dersim aşiretleri arasında bir cephe daha açılmış oldu, ortalık daha da gerginleşti. Kanımızca her şeye rağmen Seit Rıza'nın Kırgan köylerine yönelttiği bu saldırı yanlıştı. Hele Türk hükümetinin bu işteki parmağını bile bile böyle bir kavgaya meydan vermek, feodal ve aşiretçi yargıların Dersim'de ne ölçüde güçlü olduğunun bir göstergesiydi.

1936 yılına gelindiğinde sömürgeci Türk devleti, artık Dersim'e karşı yıllardır hazırlığını yaptığı saldırıyı yapabilecek durumdaydı. Bölgede sıkıyönetim ilan edilmiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yetkileri ile donatılan General Abdullah Alpdoğan komutanlığa getirilmişti. Bu arada çıkarılan bir yasa **(Tunceli Kanunu)** ile Dersim adı değiştirilerek Tunceli yapılmış, **Munzur** ve **Harçik** çaylarının birleştikleri noktadaki **Kalan**, diğer adıyla **Mameki** merkez haline getirilmişti. Tunceli Yasası, devletin hertürden teröristçe eyleme girişmesini olanaklı kılıyordu.

Aynı dönemde, Sıkıyönetim Komutanlığının çağrılarına uyan **Nazimiye, Pülümür** ve **Mazgirt** aşiretlerinin büyük çoğunluğu ile **Hozat** ve **Ovacık** aşiretlerinin bir bölümü silahlarını teslim ettiler. Devlet ise kendilerine dokunulmıyacağına dair söz verdi. Böylece Dersim'in büyük bir bölümünde "barış" havası

www.rojavakurd.org

yaratılmış oldu. Ne var ki silah teslîminde bulunan aşiretler aslında kendi kuyularını kendi elleriyle kazıyorlardı. Onlar devletle ne kadar iyi geçinmeye çalışırlarsa çalışsınlar, ne kadar istekle silah teslim ederlerse etsinler, sömürgeci rejim onlarla birlike tüm Dersim'i cezalandırmaktan çekinmiyecekti. Zaten 1936 yılında Meclisi açarken yaptığı konuşmada Mustafa Kemal de bu yöndeki hedeflerini çok açık biçimde dile getirmişti:

"Dahili işlerimizde en mühim bir safha varsa o da Dersim meselesidir. Dahilde bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı, ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için, hükümete tam ve geniş selahiyetler verilmelidir."

İşte "Dersim alevilerini çok seven", "Dersim'i imar edip kalkındırmak isteyen" yönetimin başı Mustafa Kemal, oraya bakış açısını bu şekilde dile getiriyordu.

Kuşkusuz Dersim'de Kürt halkını ayaklanmaya iten, sadece onun varlığını inkara dayanan ve herhangi bir ulusal-demokratik hakkına saygı göstermeyen ırkçı-şoven tutum değildi. Sömürgeci politikaya bağlı olarak devletin başvurduğu başka türden baskılar vardı ki bunların olaylara etkisi küçümsenemez.

Türk devleti, bir sömürü ve zulüm mekanizmasıydı. Sivil olsun, asker olsun devlet görevlileri halkı hor görüyor, onların gelenek ve törelerini alaya alıyorlardı. Kadınlara sarkıntılık, rüşvet, haraç vb. eylemler Türk kaymakamı, askeri, tahsildarı vb. leri için sıradan günlük işlerdi. Gidebildikleri yerlerde köylüler onları barındırıp, beslemek zorunda kalıyordu. Ağır vergiler halkın belini bükmekteydi. Hatta bu yüzdendir ki 1936 yılında Nazımiye'ye kadar gidip aşiret ileri gelenleriyle konuşan General Alpdoğan, ummadığı ölçüde şikayetlerle karşılaşmıştı. Karşı karşıya bulundukları güçlükleri ustalıkla dile getiren Hormek aşiret reislerinden **Civarik'li Bertal Efendi** bir ara az ilerde bulunan bir keçi yavrusunu alıp generalin önüne sürmüş ve *"İşte bizden bunun hesabını soruyorlar. Bunu hesabını vermenin altından kalkamıyoruz"* diyerek halkın maddi yönden nasıl güç duruma sokulduğunu dile getirmişti.

Dersim'de Birliği Sağlama Yönünde Son Çabalar

Yoğunlaşan askeri faaliyetler, sıkıyönetim komutanlığının tehdit dolu bildiri ve demeçleri Dersim'i artan ölçüde endişelendiriyordu. Buna karşılık **Seit Rıza** ise ileri ölçüde bozulmuş olan birliği sağlamak için son bir kez daha çabaladı. Başlangıçtan beri birlikte hareket ettikleri halde, kısa bir süre önce verdikleri sözden cayarak silah teslîminde bulunan **Ferhedan** aşiretinin reisi **Cemşit Ağa** ile **Karabalan** reisi **Kangozade Mehmed Ali**'yi bu kararlarından caydırmak için girişimlerde bulunuldu ama başarılı olunamadı. Daha da olumsuzu Seit Rıza'nın yeğeni **Rehber,** hükümetle girıştiği flörtü sürdürüyordu. Batı Dersim'de yalnızca **Bahtiyar** ve **Koçan** aşiretleri Seit Rıza ile birlikte hareket etmekteydiler. **Kırgan** aşireti ise tümden hükümetten yanaydı.

Bu arada Doğu Dersim aşiretlerinden bazıları, herhangi bir askeri saldırıya birlikte karşı koymak için Seit Rıza ile ittifak yaptılar. Bu amaçla 1936 yılının baharında Seit Rıza **Kureşan** aşiret reislerinden **Ali** (Aliyê Gax), **Demenan** ileri gelenlerinden **Cebrail** ile **Yusufan** aşiret reisi **Kamer Ağa**'nın katıldıkları biri toplantı düzenlendi. **Halvori** köyünün altında, Munzur Nehri kenarındaki ziyaret yerinde gerçekleştirilen toplantıdan sonra aynı yerde bulunan **Hızır Gölü**'ne taş atıldı ve birlik konusunda and içildi. Doğu Dersim aşiretlerinden **Alan** ve **Areyan**'lar hükümete destek olurlarken, Haydaran aşireti silah teslim etmesine rağmen tarafsızlığını koruyordu.

Saldırı Başlıyor

Dersim'e karşı ilk saldırı 1936 yılının Eylül ayında gerçekleştirildi. Türk hava kuvvetlerine bağlı bir uçak filosu Elazığ'dan havalandı ve Seit Rıza'nın **Sin** köyü yakınındaki ikinci konağına karşı saldırıya geçti. Bombalama sırasında konak kısmen hasar gördü. Seit Rıza o sıralarda orada bulunmuyordu. Ancak evde bulunan küçük oğlu **Resik Hüseyin** bacağından şarapnel parçasıyla yaralandı. O yıl, başka da herhangi bir askeri saldırı görülmedi. İlk bombayı atan M. Kemal'in manevi kızı Sabiha Gökçe'ydi.

1937 yılında kar erimeye başlar başlamaz, Türk ordusuna bağlı 3 kolordu birden Dersim içlerine doğru harekete geçti. Fiili çatışma bölgesinde tümen veya tugay düzeyinde 7 birlik ile tabur düzeyinde bazı bağımsız birlikler bulunuyordu. Ayrıca kimi gönüllü, kimi se zorla götürülmüş çok sayıda Dersim'li milis de askerle birlikteydi. Araziyi iyi tanıyan, bölge koşullarına alışık bu milisler, Türk ordusuna karşı savaşan Dersimli kuvvetler için oldukça büyük bir tehlikeydiler.

Hozat mıntıkasında Seit Rıza'nın denetimindeki bölgeye doğru harekete geçen ilk birlik, Elazığ **Mığı**'dan **Albay İsmail Hakkı Talay** komutasındaki 52. Piyade Alayı idi. Hareketinden kısa bir süre sonra da Dersimlilerle bu alaya bağlı birlikler arasında çatışmalar başladı. Ancak cepheye sürülen birlik bu alayla sınırlı kalmadı, Türk hükümeti hemen peşinden yenilerini harekete geçirdi. **Koçan** aşireti yerinde sessiz dururken, **Bahtiyar** aşireti 5 ayrı noktada çatışmalara katıldı. Aşiret Reisi **Şahan Ağa** Munzur Dağı geçidini tuttu.

Aradan bir süre geçince uçak ve topçu desteğindeki çok sayıda askeri birliği bir cephe savaşıyla durdurmanın mümkün olmadığı görüldü. Bunun üzerine **Alişêr**'le durum değerlendirmesi yapan Seit Rıza, taktik değiştirdi. Özellikle de kışa kadar zaman kazanma yolunu seçti ve daha önceleri askerin Munzur Nehri'ne varmasına izin verilmemesi hedeflenmişken, şimdi artık bunun olabileceği kabulleniyordu. Aynı görüşmede Dersim'e karşı girişilen bu haksız saldırıyı duyurmak ve destek sağlamak için de Alişêr'in derhal yurt dışına çıkması kararlaştırıldı.

O sıralarda **Tujik Dağı** eteklerindeki bir mağarada kalan Alişêr (Bugün halk onu Alişêr Efendi Mağarası adıyla anıyor), Seit Rıza'yla görüşmeden döner dönmez gitme hazırlıklarına girişti. Bu arada Türk hükümeti de onu bir an önce ortadan kaldırmak için çabalarını arttırmıştı. Bunun için en uygun kişi ise kuşkusuz **Rehber Kop**'tu. Ancak Rehber, Alişêr'in yanına gidemiyordu. Alişêr ötedenberi bir yandan Rehber'i girdiği yanlış yoldan çevirmeye çalışırken, bir yandan da ona güven duymuyor, ondan sakınıyordu. Bunun üzerine Rehber, Alişêr'i ortadan kaldırma işini gerçekleştirmek üzere Seit Rıza'nın bir diğer yeğeni olan **Zeynel Top**'la görüştü. Zeynel, önceleri tereddüt göstermesine rağmen sonra bu işi kabullendi ve yanına beş-altı kişilik silahlı bir grup alarak Alişêr'in yanına gitti. Zeynel'in cephane almak üzere geldiğini sanan Alişêr, mağaradan çıkıp kendisini karşılamaya giderken taranarak öldürüldü. O sırada kocasının öldürüldüğünü gören **Zarife**, tabancasını çektiği gibi saldırganlardan birini yaraladı ve aynı anda kendisi de vurulup öldürüldü. Arkasından ise Alişêr ile Zarife'nin başları kesilerek Hozat'a götürüldü. Türk hükümeti, yüzlerce yıl önce İngiliz ve İspanyol sömürgecilerinin yaptığı gibi kendisine sunulan kesik baş adedine ve

www.arsivkurdi.org

ait olduğu kişinin önemine göre ödül dağıtıyordu.

Alişêr gibi yaşamını kürt halkının kurtuluş mücadelesine adamış, halk tarafından sevilip sayılan bir kişinin bu şekilde katledilmesi, Dersim'de büyük ölçüde moral bozucu etki yarattı.

Seit Rıza bu olaydan büyük üzüntü duydu. Hemen **Şahan Ağa**'ya haber göndererek görüşme önerisinde bulundu. Aynı günlerde Demenan aşireti de Seit Rıza'ya *"bizim bölgemize gelsin, başımızın üstünde yeri var. Gelsin de başımıza geçsin"* diye haber göndermişti.

Şahan Ağa, çok geçmeden geldi. Demenan aşireti tarafından gönderilen haber de dahil, Seit Rıza ile çeşitli konular üzerinde konuşup tartıştılar. Şahan, bazı işleri nedeniyle aşiretinin arasına dönmek zorundaydı. Bunun üzerine bir süre sonra yeniden buluşmak üzere oradan ayrıldı. Aradan 10 gün kadar zaman geçmişti ki Seit Rıza ile görüşmek için döndü. Ne var ki yarı yolda uykuda iken üvey kardeşi **Pırço**'nun oğlu tarafından vurularak öldürüldü ve tıpkı Alişêr gibi onun da başı kesilip Hozat'a götürüldü.

Munzur'un Tujik Baba Dağı'ndan tarafa olan yakasında kendisini beklerken, Şahan'ın ölüm haberini alan Seit Rıza, büyük bir yalnızlık içersine düştü. Yeğenleri kendisine ihanet etmiş, en güvendiği kişilerden Alişêr ve Şahan kalleşçe öldürülmüşlerdi. Bunun üzerine aile bireylerinden bir bölümünü yanına alarak bir grup silahlı adamıyla birlikte **Uzun Meşe**'ye çekildi. Fakat Rehber kısa sürede bunu haber aldı ve askeri birliklerin önüne düştüğü gibi onların bulunduğu yere götürdü. Ne var ki asker Seit Rıza'yı bulamadı orada.O, isabetli bir kararla ormanın başka bir yerine çekilmişti. Uzun meşede Seit Rıza'nın büyük oğlu **Şeyh Hasan**'ın yanı sıra, 13 kadın ve çocuktan oluşan aile fertleri, üzerlerine el bombaları fırlatılmak suretiyle asker tarafından katledildiler.

Kısa bir süre sonra ise **Erzincan Köprüsü**'nde Seit Rıza'nın kendisi yakalandı. Oradan Elaziz'e götürüldü, yargılandı ve aralarında küçük oğlu **Resik Hüseyin,** Kureşan Aşiret Reislerinden **Seit Hüseyin,** Kalan Reisi **Ali Ağa** ile Yusufan Reisi Kamer Ağa'nın oğlu **Fındık**'ın da bulunduğu bir grupla birlikte idam edildi; sonra yakıldı, mezarı olmasın diye külleri havaya savruldu.

Hozat-Ovacık cephesinde bunlar olurken, yine 1937 baharıyla birlikte Mazgirt'ten harekete geçen ordu birlikleri, **Harçik** boylarında **Kutu Deresi**'ne doğru ilerlemeye başlamışlardı. Daha önce de değinildiği gibi bu yörede bulunan Alan ve Areyan aşiretleri hükümetle birlikteydiler.

Asker Harçik'i aşar aşmaz ilk elde nehre yakın Demenan köylerine saldırtıp yıktı, ateşe verdi. Bunu, daha önce 20-21 Mart tarihinde nehir üzerindeki tahta köprüyü yakmış olan Demenanların karşı saldırıya geçerek o birliği bozguna uğratmaları izledi. Sonraki aylarda bölgeye yeni birlikler sevkedildi ve çatışmalar aralıksız biçimde sürdü gitti. Sonbahar günleri gelip çattığında Demenan Cephesinde askeri birliklerin nehrin öteki yakasına kuvvet yığmak dışında sağladığı fazlaca bir başarı yoktu. Kayıpları ise küçümsenmeyecek ölçüdeydi.

Kışa doğru yeni bir gelişme görüldü. Oğlu Fındık'ın Elazığ'da idam edilmesinden sonra Yusufan Reisi **Kamer,** bazı mahalli çelişkilerin de etkisiyle, Türk hükümetiyle anlaşmaya vardı ve köyü **Tulık'a** karakol kurulmasına izin verdi. Ayrıca da Yusufan işareti askeri birliklere cömertçe yardımlarda bulunmaya başladı. Kış aylarında Tulık karakolunu basamak yapan birlikler Demenan köylerine karşı bazı saldırılarda bulunmayı denediyseler de başarılı olamadılar. Demenan kuvvetleri her keresinde püskürttü onları.

1938 baharıyla birlikte Türk ordusu Yusufan aşiretinin sağladığı destekten de yararlanarak bu kez stratejik önemi büyük **Kırmızı Dağ**'a çıktı ve tümen karargahını oraya taşıdı. Aynı tarihlerde Nazımiye'den yola çıkan bir başka birlik de Harçik nehrini aştı ve Haydaran bölgesini aşarak yine büyük stratejik değere sahip **Zel Dağı**'na tırmandı. Kırmızı Dağ, Demenan aşiretinin yerleşim bölgesinin batısında, Zêl ise doğusunda bulunuyordu. Oralara çıkmakla Türk ordusu Demenanları üç taraftan birden iyice kuşatmış oluyordu.

Bu arada şunu belirtmek gerekir: Nazımiye'deki birlik Zêl Dağı'na tırmanırken Haydaran aşireti belli bir direnme gösterdi ancak bir sonuca ulaşamadı. Ulaşması mümkün de değildi. Çünkü aşiret o an hem oldukça dağınık durumdaydı ve hem de 1936 yılındaki teslim sırasında silahlarının çoğunu vermişlerdi.

Aynı günlerde Ovacık cephesi, Türk ordusu bakımından biraz da beklenmeyen gelişmelere sahne oldu. Şöyle ki; Alişêr'in öldürülmesi ve Seit Rıza'nın idamından sonra da Türk hükümeti bu yöredeki Dersimlilere karşı güvensizdi. Güven duyulmayanlardan biri de Seit Rıza'nın yeğeni Zeynel Top'tu. Bu nedenle, tümen komutanının ısrarı üzerine Zeynel o kışı Ovacık'ta, yani bir nevi gözaltında geçirmişti.

Kış sona erince tümen komutanı, öteki bazı aşiret ileri gelenleri gibi, Kalan aşiretine karşı girişilecek askeri harekât nedeniyle Zeynel Top'tan da yardım istedi. Zeynel kabul etmedi bunu.

Bu arada aşiret reislerinin bazı endişelerini dile getirmeleri üzerine, tümen komutanı kendilerine karşı herhangi bir operasyona girişilmeceğine dair teminat verdi ve hatta bir de hat çizilerek askeri birliklerin oradan daha doğuya geçmiyecekleri söylendi.

Kısa bir süre sonra Kalan aşiretine karşı saldırıya geçildi. Kalan köyleri top ateşine tutuldu, yakılıp yıkıldı, halktan ölen öldü, kalanlar ise dağlara, ormanlara sığınmak zorunda kaldılar. Zeynel bir sabah kalktığında bir de baktı ki tümen komutanı sözünde durmamış, birlikler çizilen hattın doğusuna kaydırılmışlar. Ve o andan itibaren artık Türk ordusun Kalan aşiretinin işi biter bitmez kendilerine saldıracağına anladı Zeynel. Anladı; anlamasına anladı ama kendi deyişiyle *"geç kalmıştı"*. Bu arada halk arasında da panik başlamıştı. Henüz genel bir katliam olmamakla birlikte ele geçirilen çok sayıda insanın öldürülmesi, köylerin topçu ateşi altına alınması insanları korkutuyor, evlerini terke zorluyordu. Bir anda binlerce insan Tujik Dağı çevresindeki derin vadilere, ormanlara sığınmıştı.

Zeynel, bunun üzerine halihazırda fiili saldırı altında bulunan Kalan aşiretiyle anlaştı ve savaşa katıldı. İlk olarak Seit Rıza'nın köyü olan **Ağdat**'ın batı tarafındaki **Kandil Dağı** çevresinde başladı çatışmalar. Bu arada Munzur Nehri kenarında bulunan bir tabur, Ağdat'a doğru yola çıkarak Zeynel ve arkadaşlarını arkadan kuşatmayı denedi. Bunu zamanında haber alan Zeynel, yanındaki silahşörlerle birlikte **Tujik Baba** eteklerine (Ağdat'ın Doğu tarafı) çekildi, savaşa oradan devam etti. Amacı askerin Tujik'i ele geçirmesini engellemek ve böylelikle de Demenan tarafına doğru kaçmakta olan sivillere yolu açık tutmaktı. Bir süre sonra Tujik'in kuzeyindeki Kalan cephesi yarıldı ve asker kuzeyden dağı tırmanmaya başladı. Zeynel bu kez de silah arkadaşlarıyla birlikte Munzur Nehri'ni aşarak karşı kıyıya geçti, çatışmaya orada devam etti. Niyetleri, bir fırsatını bulur bulmaz kadın ve çocukları Munzur sıradağlarına götürüp bıraktıktan sonra geri gelmek ve savaşa devam etmekti. Ancak bir çatışma anında Zeynel ağır makinalı tüfek kurşunuy-

(Devamı 13. sayfada)

www.riyaazadi.org

KOMKAR 9. Kurultayı Toplandı:

BİRLİK, DİSİPLİN, COŞKU

Federal Almanya ve Batı Berlin Kürdistan İşçi Dernekleri Federasyonu (KOMKAR)'ın 9. Kurultayı, 20-21 Haziran tarihlerinde Düsseldorf'ta toplandı. 9. Kurultay, bir süre önce ajan provakatörler tarafından şehid edilen KOMKAR Genel Yönetim Kurulu Üyesi Ramazan Adıgüzel'in (Yoldaşımız Ali Hoca'nın) anısına atfedilmişti.

Delegelerle birlikte 500'ü aşkın bir kitlenin izlediği kurultay, baştan sona büyük bir disiplin ve çoşku içinde geçti.

Kurultay şu şiarları öne çıkardı:

* Nükleer silahlardan arınmış bir dünya!
* Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!
* Sürgünlere ve yoketme uygulamalarına son!
* Türkiye ve Kürdistan halklarıyla dayanışma!
* Federal Almanya'daki Kürtlerin ulusal varlığı resmen tanınmalı, eşit haklar verilmeli!
* Yabancılara yerel seçim hakkı!
* 35 saatlik çalışma haftası!

Bu yılki kurultay, uluslararası dayanışma yönünden önceki yılları geride bıraktı. Pek çok Alman ve diğer uluslardan örgüt, temsilci ya da dayanışma mesajı gönderdi.

Kurultayda Alman Komünist Partisi, Alman Sosyal Demokrat Partisi, Yeşiller, Şili Komünist Partisi, Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve Öğretmenler Sendikası (GEW), Sosyalist Alman Gençlik Örgütü (Falken), Yunan Cemiyetler Birliği, Marokko (Fas) işçi Birliği, Kölner Appell, Irak Kürdistan Demokrat Partisi, Kürdistan Yurtsever Birliği adına söz alan temsilciler birer konuşma yaptılar. SPD'li eski milletvekili Klaus Tüssing de bir konuşma yaptı. Partimiz Adına Genel Sekreter Yoldaş Kemal Burkay'ın Kurultay'da yaptığı konuşmayı bu sayıda yayınlıyoruz.

içinde SPD ve Yeşiller Parlamento fraksiyonlarının ve 10 kadar parlamenterin de bulunduğu çok sayıda ilerici örgüt ve kişi dayanışma mesajı göndermişti.

Konuşmalarda ve mesajlarda, özellikle son aylarda Apocu çete tarafından KOMKAR'a yöneltilen saldırılar mahküm edilmekte, halkımızla ve KOMKAR'la dayanışma duyguları dile getirilmekte idi.

DKP adına konuşan Yönetim Kurulu Üyesi Heinz Lang, PKK'nın "işçi partisi" adını taşımasına karşılık işçilerle bir ilişkisi olmadığını, bu örgüte yol gösterenlerin provakatör kişiler olduğunu söyledi.

Klaus Tüssing de konuşmasında, sözkonusu kışkırtmalara ve cinayetlere rağmen KOMKAR'lı emekçilerin gösterdiği soğukkanlılığa hayran olduğunu söyledi. "İnanıyorum ki sizin gücünüz var ve isteseydiniz cevap verebilirdiniz. Ama şimdiye kadar provakasyona gelmediğiniz gibi, gelecekte de gelmemelisiniz. Bizim, barışsever ve Demokratik güçlerin, Kürt işçilerinin KOMKAR'a ihtiyacı var."

Kurultayın birinci günü akşamı, KYB, Irak KDP ve Partimizin temsilcilerinin katıldığı bir açık oturum yapıldı. iran KDP de, daha öncesi açık oturuma katılmayı kabul ettiği halde, sözcüsü toplantıya gelemedi. Açık oturumda, konuşmacılar, Kürdistan'da mücadelenin bugünkü durumunu ve sorunlarını özetle dile getirdiler ve dinleyicilerin konuyla ilgili sorduğu çeşitli sorulara cevap verdiler. Tümüyle Kürtçe olarak cereyan eden açık oturum büyük ilgi gördü.

Kurultayın 2. gününde delegeler çalışma ve mali raporu tartışıp yönetimi akladılar, geleceğe yönelik kararlar aldılar ve örgütün yeni Genel Yönetim Kurulunu seçtiler.

9. Kurultay, KOMKAR'ın mücadelesinde birliği, disiplini, coşkuyu simgeleyen yeni bir kilometre taşı oldu. Sömürgeci rejimin ve maşalarının saldırı ve cinayetlerine karşılık, daha da kenetlenen, daha üstün bir moral ve mücadele arzusuyla hareket eden KOMKAR'lı emekçiler, inanç ve kararlılıklarını dosta düşmana birkez daha gösterdiler. 9. Kurultay, terör ve cinayetlerle KOMKAR'ın çalışmalarını önlemeye heveslenen sömürgeci rejime ve maşalarına da iyi bir derstir.

Partimiz, KOMKAR'a daha nice başarı dolu yıllar ve kurultaylar diler.

PKK PROVAKASYONU..

(Baştarafı 6. sayfada)

Bu andan itibaren kamptaki tüm mülteciler hep bir ağızdan **"Katil PKK, faşist PKK, yaşasın Kürdistan"** gibi sloganlar atarak Yunan halkından yardım istediler. Bundan sonra Apocular politik mültecilere sopa, bıçak, zincirlerle saldırdılar. Birçok kişi yaralandı. Saldırı öğleden sonra saat 2'ye kadar sürdü. Daha sonra Apocular rehin aldıkları 10 mülteciyle birlikte odalarına çekildiler.

Lavrion halkının kampın etrafında toplanması, Atina'dan gazetecilerin gelmesi sonucu Apocular, ağır yaraladıkları Bedri'yi serbest bırakmak zorunda kaldılar. 7 saatlik kan kaybından sonra Bedri ağır yaralı olarak hastahaneye kaldırıldı.

Atina polisine bağlı Çevik Kuvvetler'in gelmesinden önce Apocular, ellerindeki uzun-menzilliler de dahil silahlarını kamp dışına çıkardılar. 2.30 da kampın etrafını saran polis, arama yaptı. Ertesi gün polis yetkilisi, 2 tabanca, 2 dinamit lokumu, 57 ağaç sopa, 20 demir çubuk, 9 çekiç, 10 büyük bıçak, 9 kurşun, zincir vb. saldırı araçlarını ele geçiridiklerini açıkladı. 23 Haziran'da kampta yapılan ikinci aramada ise 2 tabanca daha ele geçirildi.

Polis, aramadan sonra PKK'lılardan 30 kişiyi gözaltına aldı. Bunlardan 4'ünü tutukladı.

Olayın ertesi günü Av. Hüseyin Yıldırım basın toplantısı yaparak, birkez daha yalan söyledi. Toplantıya 1-2 basın mensubu katıldı. Bunlar da Bay Yıldırım'a birkaç soru sorunca, H. Yıldırım çantasını kaptığı gibi salonu terketti. Yine H. Yıldırım ve avanesi, Pınarcık Katliamını ve Lavrion'daki saldırganlıklarını **"Pınarcık köyünü basan PKK ve HRNK'ye bağlı birlikler, 30 Türkü öldürdüler. Basılan köy Türk köyüydü. Bunu radyodan duyan kamptaki Türkler, PKK'lılara saldırdı"** şeklinde basına yansıtmaya çalıştı.

Apocuların Lavrion Kampındaki provakasyonları Yunanistan kamuoyunda büyük tepkilere neden oldu. Komünistler, demokratlar, barışsever güçler, olayı nefretle kınadılar.

İrili-ufaklı tüm Yunan gazeteleri, 23 Haziran tarihli baskılarında, Lavrion olaylarını manşetten verdiler. Haberler, yorumlar, röportajlar 10 gün süreyle basında yer aldı. Komünist Partisi'nin Merkez Yayın Organı RİZOSPASTİS, olayı PKK'nın adını vererek sert bir şekilde eleştirdi.

EEDDA (Yunanistan Uluslararası Demokratik Dayanışma Komitesi) olay sonrası yaptığı açıklamada, PKK'nın uyguladığı terörist yöntemleri ve provakasyonu eleştirerek, Yunan halkını, Türk ve Kürt mültecilerinin Evren-Özal diktatörlüğüne karşı sürdürdükleri mücadelede yalnız bırakmamaya, desteklemeye çağırdı.

Ayrıca Yunanistan Barış Komitesi, olaydan iki gün sonra yayınladığı açıklamada, yaratılan provakasyonu ve terörü eleştirdi.

PASOK yanlısı ETNOS, TA NEA, ELEFTROTİPİA, TO WİMA gibi yüksek tirajlı gazeteler, PKK'nın saldırganlığını açıktan açığa işlediler. Mültecilerle yaptıkları röportajları, 22 Haziran akşamı HK,Partizan, TDY, Dev-Yol ve

(Devamı 14. sayfada)

www.marksizm.org

Kemal Burkay Yoldaş'ın KOMKAR 9. Kongresi'nde Yaptığı Konuşma:

"İNANÇLA KARARLILIKLA, ÖZVERİYLE ÇALIŞACAĞIZ"

Değerli arkadaşlar,

KOMKAR'ın kuruluş kongresine ve daha sonra da bazı kongrelerine katılmıştım ve bu süre içinde örgütteki büyüme ve gelişmeyi yakından izleyebildim.

Yüzlerce, binlerce Kürdistanlı emekçimizin, öğrencinin, aydının çalışmaları, deney ve etkinlik bakımından böylesine saygınlıkla karşılanan bir örgüt yarattı. Bu halkımız için kıvanç verici birşeydir. KOMKAR bu gelişmeyi çok yönlü mücadelesiyle, doğru bir politika izleyerek sağladı. KOMKAR, halkımızın kültürünün tanınıp gelişmesi, ağır ulusal sömürü ve zulmün teşhiri, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin yurt dışında tanıtılması ve bu mücadeleye dostlar kazanılması için yıllardır önemli çalışmalar yapıyor. Size yönelik olarak son aylarda yoğunlaşan saldırının nedeni de budur.

Ülkemizi parçalayan, halkımıza zulmeden düşmanların gözü bizim üzerimizde. Özellikle 12 Eylül 1980 darbesinden bu yana zulmü katmerleştiren, Kürdistan ve Türkiye demokrasi güçlerini yurt içinde ezmeye, boğmağa çalışan faşist rejim bütün bu çalışmaları izliyor. Yurt dışında faşist rejime karşı yürütülen muhalefet onun büyük öfkesini çekiyor. Faşist rejim, ülkemizin yurtsever ve demokratik güçlerine gösterilen yurt dışındaki dayanışmayı kırmak için de başından beri sistemli çabalar gösterdi. Terörle Mücadele Dairesi bu amaçla kuruldu. Rejimin sözcüleri, Evren, Akbulut ve ötekiler bunu açıkça söylediler. Basın açıkça yazdı. Listeler yayınlandı. Hedef olarak gösterilenler arasında Partimiz ve KOMKAR ilk sırada yeralıyordu.

Türkiye'deki faşist rejim, yurt dışındaki demokrasi güçlerine karşı saldırıyı bizzat resmi güçleriyle yürütemez. Kendi askerini, komandosunu, polis örgütünü, resmi üniformasıyla Avrupa'ya gönderemez. Faşist rejim, bugün PKK adlı örgütü, bir cinayet çetesi haline gelmiş olan bu grubu, bu işte bir maşa olarak kullanmaktadır. MİT'in bizzat PKK'nın kuruluşunda parmağı var. Biz bu teşhisi koyduğumuz zaman, olayların içyüzünü bilmeyen, soruna iyiniyetle yaklaşan kimi insanlar, dediklerimizi örgütsel rekabete bağladılar. Oysa biz, mücadelemiz boyunca hiç kimseye rastgele provakatör sıfatını yakıştırmadık. Hiç kimseye rastgele, ve başkalarının çok kolay yaptıkları gibi, ajan demedik. Ama bu örgüt için ta başından beri dedik ve bugün de diyoruz.

Bir örgüt düşünün ki kurulduğu günden itibaren ülkenin tüm demokratik, sol güçlerini kendisine düşman sayıyor, "ben bunları yok edeceğim, ortadan kaldıracağım" diyor; bunu temel bir politika haline getiriyor. Bununla da kalmayıp saldırıya geçiyor, şiddete başvuruyor; onlarca, yüzlerce yurtseverin kanına giriyor, kendisinin bu yola yönelttiği insanlar da dahil olmak üzere. Böylesine bir örgüt yurtsever olamaz. Böylesine bir örgüt devrimci olamaz. Bunu ancak düşmanın içine sızdığı, düşmanın örgütlediği paravan bir örgüt yapabilir.

CIA "Avrupa işçi Partisi" adlı bir örgüt oluşturdu. PKK'nın da Kürdistan işçi sınıfıyla ilgisi ancak bu kadardır.

Düşman eğer paravan bir örgüt kurarsa, bizim mücadelemizi sabote etmek, bizi birbirimize kırdırmak isterse, elbette böyle paravan bir örgütü "yurtseverlik" kılıfı altında kuracaktır. Yoksa o örgüte hiç gerek yok. Kendi polisi, komandosu, faşist sivil örgütleri zaten var. Yurtseverlik kılıfı altında kurulan bir örgüt ise, ister istemez yurtseverce görünen birtakım eylemler yapmak zorundadır. Hatta bazen, gerçek devrimci ve yurtsever örgütlerden çok daha radikal gibi görünmek zorundadır. PKK'nın yaptığı işte budur. Yoksa, Newroza, yurtsever güçlere, tüm yurtsever örgütlere saldırması için ne sebep var?

PKK'nın bu saldırıları başladığı zaman biz ısrarla bunun yanlış olduğunu söyledik, PKK'nın tabanını uyarmağa çalıştık. Ama şu gerçeği biliyoruz: Düşman bu örgütün içine sızmış, köşe başlarını tutmuş. O bu saldırıları sürdürecek. Ve sorumluluk elbette yalnızca bu örgüte ait değil; perde gerisinde asıl olarak sömürgeci rejim var. Biz asıl sömürgeci faşist rejimi sorumlu tutuyoruz.

Anti terör timleri çeşitli kanallardan Avrupa'ya aktarıldı. Bunların bir bölümü Kürttür. Buna şaşmamak gerekir. Geçmişten beri düşman, halkımızın mücadelesine karşı bizzat Kürt halkının içinden ajanlar, provakatörler örgütledi. Sömürücüler, zalimler dünyanın her yerinde sömürdükleri, ezdikleri halkların içinde kendilerine uşaklar bulmuşlardır. Güney Afrika'da da öyle değil mi? Siyah halkın mücadelesini bastırmaya gönderilenler arasında birhayli siyahi polis var.

Onlar bu saldırılarla kitleler, kadrolar arasında korku yaratmak, örgütlerimizi çalışamaz duruma getirmek istiyorlar. Newroza yönelik saldırılarla bunu amaçlamışlardı. Ama tutmadı. Kitleler Newroza sahip çıktılar. Kadrolar kenetlendiler. Ve kendileri kitlelerin gözünde daha da itibarlarını yitirdiler, deşifre oldular. Bu kez ne yapıyorlar? Bunun da verdiği hırçınlıkla kadrolara, nitelikli insanlara, yıllarboyu güçbela yetişmiş, halkımızın kurtuluş mücadelesinde seçkin değerler olan insanlara yöneliyorlar. Böylece sanıyorlar ki çalışmalarımızı önleyebilecekler. Sanıyorlar ki bizi sindirebilecekler. Bu çok ilkel bir terörist mantığıdır. Bu ilkel bir katil mantığıdır. Bu bir siyasi hareketin mantığı olamaz. Bir siyasi hareketi hiçkimse bu yöntemlerle yolundan alıkoyamaz, çalışmalarını önleyemez.

KOMKAR'ı yaratan, Partimizi yaratan, diğer yurtsever, ilerici, solcu, devrimci partileri yaratan nesnel koşullardır. Bu, şu veya bu insanın tek başına marifeti değil. Şu veya bu bir avuç insanın ortadan kaldırılmasıyla da bu örgütler ortadan kalkmaz. Şu toplantıda yeralan yüzlerce insan, bu provakatörler gibi düşünmeyen, sağlıklı bir doğrultuda örgütlenen ve mücadele eden insanlarımızın küçük bir parçasıdır. Şurada, Federal Almanya'da bile, bizler gibi düşünen, bizlerle omuz omuza mücadele eden ve etmeye hazır olan yüzlerce, binlerce, onbinlerce insan var. Ve bizim daha koca bir ülkemiz ve ordaki milyonlar var. Gerek zorba düşman, gerekse maşaları bu tür yöntemlerle bizi bitirebileceklerini, mücadelemizi durdurabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Diğer yandan elbette saldırıyı küçümsemiyoruz. Bu çok yönlü bir saldırı. Bu sadece şaşkın bir örgütün marifeti değil. Arkada sömürgeci faşist rejim var. Bu örgütün ipleri Ortadoğu düzeyinde başkalarının eline geçmiş. Ülkemizi parçalamış olan halkımıza düşman güçlerin eline geçmiş. Bunun dışında, NATO düzeyinde Türkiye'ye

→

yardımcı olma planları yapılıyor. Evren, Akbulut ve ötekiler eskiden "Batılı dostlarından" şikayetçiydiler, kendileriyle yeterli işbirliği yapmıyorlar diye. Şimdi memnunlar. "Artık bizimle işbirliği ediyorlar" diyorlar. İşte sorun budur. Apocuları bize saldırtarak hem çalışmalarımızı engellemek, hem de bizi terörün içine çekmek istiyorlar. Bunu başarırlarsa, "Eh ne yapalım, bunlar teröristmiş.. Tedbirler almak zorundayız. Bunların örgütlerini kapatacağız," diyecekler. Yabancılara karşı yeni baskı yasaları getirecekler. Ve böylece, aynı zamanda kendi dostları sömürgeci faşist rejimi tatmin etmiş olacaklar.

İşte böylesine ciddi bir planla karşı karşıyayız. Arkadaşlar, baştan şunu söyleyeyim ki, bizim için bilinçli ve kararlı bir mücadeleden başya yol yoktur ve bu saldırıyı püskürtmek zorundayız. Bu halkımızın kaderiyle ilgili bir mücadeledir. Düşman ve maşaları amaçlarına ulaşabilecekler mi, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini boğuntuya getirebilecekler mi, yoksa hareket sağlıklı bir kanalda gelişip güçlenmeyi başaracak mı? Sorun bu kadar önemli ve biz bu mücadeleyi kazanmak zorundayız.

Bu mücadeleden zaferle çıkmanın yolu daha da kenetlenmektir. Saldırıyı püskürtmek için daha da inançla, kararlılıkla, özveriyle çalışacağız.

Bız terörist değiliz, devrimci insanlarız. Biz bu ülkelerin kamuoyunun desteğini kazanmak istiyoruz. Oysa PKK'nın yaptıkları, yıllarboyu binlerce, onbinlerce emekçinin, aydının ve sizlerin çalışmaları sonucu yaratılmış olan dayanışmayı baltalıyor. Kürt hareketinin prestijini sarsıyor. Apocuların İsveç'te işledikleri iki cinayet ve adlarının Palme olayına karışması, Kürt hareketinin bu ülkede çok yüksek olan prestijini -sıfıra indirdi demiyorum ama- çok sarstı. Bunu telafi etmek yıllar sürecektir. Yine Federal Almanya'da, Hollanda'da, Fransa'da olanlardan sonra, Kürt hareketinin sarsılan prestijini düzeltmek zaman alacaktır.

Yüzlerce ve binlerce insanın emeği sonucu ulaşılmış bir kazanımı, provakatörler ve ruh hastaları kolayca heder edebilirler.

Evet, biz terörist değiliz ve bizi çekmek istedikleri terör batağına girmemek için dikkatli olacağız. Devrimci bir hareketle, terörist ve maşa bir grup arasındaki farklardan biri budur. Ama kendimizi de korumak zorundayız. Bu provakatör ve katillere daha fazla ilerici ve yurtsever insanın kanına gırme fırsatı vermeyelim.

Bu saldırıyı püskürtmenin en önemli koşullarından biri, Kürdistan ve Türkiyeli yurtsever ve ilerici örgütlerin, sözkonusu provakasyonun bilincine varmaları ve ona uygun bir sorumlulukla hareket etmeleridir. Açıktır ki o, Kürt ulusal hareketinin yanısıra, yurt dışındaki Kürt ve Türk, tüm demokratik muhalefeti ezmeye, dağıtmaya yöneliktir. Bunu kavramak ve ona karşı elele, etkin, uyumlu bir mücadele yürütmek gerekir. Bundan da önemlisi Batı Avrupa ülkelerindeki demokratik kamuoyunu uyarmak ve yanımıza almaktır. Bu, düşmanın ve maşalarının hesaplıyamadıkları etkin bir güçtür ve daha şimdiden, özellikle Federal Almanya'da harekete geçmiştir. Bunu tüm Avrupa'da güçlü bir dalga haline getirebiliriz.

PKK denen bu örgüt, gerek yurt dışındaki, gerekse yurt içindeki eylemleriyle düşmana hizmet etmektedir. Kesinlikle inanıyoruz ki, onların yurt içinde yürüttükleri silahlı eylemler de halkımıza karşı provakasyondan başka birşey değil. Bu, halkımızı zamansız bir şekilde düşmanın darbeleri altına atmaktan başka birşey değil. Düşman bundan yararlanıyor, sürgüne yöneliyor, hatta halk, azgın terör karşısında kendiliğinden ana-baba ocağını terk ediyor. Halk büyük acılar çekiyor. Ama biz bunu önleyemiyoruz.

Biz İran ve Irak Kürdistanı'ndaki silahlı kurtuluş mücadelesini başından beri destekledik, bugün de destekliyoruz. Biz, Türkiye Kürdistanı'nda da koşulları olduğu zaman en önde savaşmaya hazırız. Ama biz maceracı değiliz. Koşulları olmadan, salt isim yapmak için, salt bir avuç kişi, "Bıravo, asker öldürüyorlar!" deyip bizi alkışlasın diye, insanlarımızı böyle bir maceraya ve halkı ateşe atmayız.

Halkımız bugüne dek, kurtuluşu uğrunda yüzbinlerce kurban verdi ve daha da verecek. Halkımız çok acılar çekti, daha da çekecek. Biz kurtuluş yolunun ne kadar çetin, inişli çıkışlı ve acılarla dolu olduğunun bilincindeyiz. Bu nedenle kolay ve yakın bir zafer düşü ile kendimizi aldatmadık, başkalarını da aldatmaya çalışmadık. Ama inanıyoruz ki, İkibin Yılının yaklaştığı şu dönemde Kürt halkının özgürlüğüne kavuşacağı günler de uzak değil. Biz, tek tek insanlar olarak zafer gününü görmeyebiliriz. Ama sizlerin çoğu, aramızdaki genç insanlar, bugün büyümekte olan çocuklar bu günü görecekler.

Halkımızın tarihi ilerde yazıldığı zaman herkesin çabasının, emeğinin değeri verilecek. Bu konuda yüreğimiz rahat. Ve hiç kuşkumuz yok ki bu tarihte Apocu provakatörlerin yeri sadece bir kara leke olacak.

Arkadaşlar,

9. Kongre'nin Ramazan Yoldaş'ımızın anısına adanmış olması büyük değer ve anlam taşıyor. Ramazan Yoldaş Partimizin seçkin bir militanıydı. Onun acısı daha tazeyken Paris'te Hüseyin Ali Akagündüz yoldaşımız da ajan provakatörler tarafından şehit edildi. Bu yoldaşların kaybı bizi yürekten yaralıyor. Düşmana ve onun maşalığını yapan bu canilere karşı derin bir öfke ve nefret duyuyoruz. Ne var ki, şehitlerimizin başında oturup ağlamıyacağız, kedere gömülmiyeceğiz. Bız ancak sarsılmadan, sağlam bir moral ve inançla mücadeleyi sürdürerek, yükselterek onların davasına hizmet edeceğiz.

9. Kongre'ye ve bundan sonraki çalışmalarınız için başarılar dilerim.

50. YILINDA DERSİM *(Başlarafı 10. Sayfada)*

la yaralandı ve öldü. Onun ölümünden sonra ise çatışmalar büyük ölçüde kesildi. Lidersiz kalan Dersimli kuvvetler fazla bir varlık gösteremediler.

1937 yılında sessiz kalan fakat 938'deki vahim gelişmeleri gördükten sonra silaha sarılan aşiretlerden biri de **Koçan** aşireti oldu. Yusuf Ağa ile 1927'deki Türk saldırısına karşı direnişin unutulmaz silahşörü **Kopo Hüseyin,** ilk iş olarak aşiretin merkezi köyü durumunda olan **Amutka**'daki karakolu kuşattılar ve askerleri esir alıp Hozat'a gönderdiler. Bunun üzerine bir piyade alayı Koçan bölgesine karşı hücuma geçti. Dersim kuvvetleri ile askeri birlikler arasında yoğun çatışmalar başladı. Bir süre sonra saldırı durduruldu ve birlikler geri çekildiler. Ancak çok geçmeden ikinci bir saldırı başlatıldı. Tekrar yoğun çatışmalar sürerken aşiretin önde gelenlerinden **Yusuf Ağa, Somoşi** sırtlarında vurularak öldürüldü. Onun ölümü Koçan kuvvetlerinin morali üzerinde olumsuz etki yarattı. Kopo Hüseyin, onları eski duruma getirmek için çok çabaladıysa da başarılı olamadı, asker **Amutka**'ya girdi. O ve öteki bazı köyler ateşe verildi. Amutka'da ele geçirilen köylüler, kadın çocuk ayrımı yapmaksızın kurşuna dizildiler.

(DEVAM EDECEK)

www.serxwebun.org

KIYIMLARIN BAŞ SORUMLUSU...

(Baştarafi 1 sayfada)

Apocu hareket geçmişte halkımıza karşı büyük suçlar işledi. Ama son yaptıklarıyla geçmiştekileri çok geride bıraktı. O Avrupa'da Newroz toplantılarına saldırıyor, devrimci avlıyor ve Kürdistan'da Kürt köylülerine karşı katliamlar yürütüyor. "Devrimcilik " adına, "yurtseverlik" adına devrimci ve yurtsever harekete ancak bukadar kötülük yapılabilir.

İnsan düşünüyor ve düşünmeli: Bu kadar güçleri varsa, bir yörede 30-40 ya da 80 insanı biraraya getirmişlerse, üstelik ellerinde roketatarlar, el bombaları, otomatik tüfekler, ışıklandırma mermileri varsa, neden bir askeri birliği ya da polis karakolunu basmıyorlar? Sözde Kürdistanı kurtarmak için yola çıkanların asıl hedefi bu olmak gerekmez mi?

Ama hayır, onların hedefi başka ve bu nedensiz değil. Çünkü onlar bir provakasyonun maşaları.

Apocuların askeri birliklere karşı giriştikleri herhangi bir eylemi, hemen köylülere, devrimcilere karşı girişilen kanlı saldırılar izliyor. Sanki onlar, asker ve polise karşı zaman zaman yaptıkları eylemleri, "yurtsever" kılıklarını yenilemek, yüzlerinden düşen maskeyi tekrar takmak için yapıyorlar..

Bu tür olaylarda ilk akla gelen sömürgeci-faşist rejimin komando ve polisi oluyor. İnsan, ancak onlar halkımıza karşı böylesine kanlı kıyımları yapabilir diye düşünüyor. Ama, her keresinde Apocular, "hayır, biz yaptık!" diye ortaya çıkıyorlar. Evet, artık çok açık ki, halkımıza karşı bu tür hunharlıkları bir sömürgeci rejim, bir de Apocular yapabilir..

Zaten Türk polisi ve komandosu mu, yoksa Apocular mı diye sormanın artık bir anlamı yok. Bu ikisini birbirinden ayırmak çok güçleşti. Kimi sömürgeci rejimin açık, kimi paravan örgütü. Ve asıl tehlikeli olanın da yurtsever kılıfı giyen bir paravan örgüt olduğuna kuşku yoktur.

Şimdi bu olaylar karşısında Türk devletinin başındakiler, Evren, Özal ve öteki alçaklar, Türk burjuva basını, sözde üzüntülerini belirtiyorlar. Köylülerimiz için timsah gözyaşları döküyorlar. Türk gazeteleri yıkılıp harabolmuş köy evlerinin, bu evler önünde dizili çocuk ve kadın cesetlerinin çarşaf çarşaf resimlerini yayınlıyorlar. "Görülmemiş vahşet", "bunlar insan değil!" gibisinden başlıklar atıyorlar. Ama kuşku olmasın, gerçekte zevkten dört köşe oluyorlar. Onların istediği tam da buydu.

Bu olaylar onların eline büyük propaganda olanağı veriyor. Kendilerinin Kürt halkına reva gördükleri onca zorbalığı, işkenceyi, kırımı gizlemek için bu olayları bir perde olarak kullanıyorlar. Üstelik, kendisine "PKK" adını takan ve sözde Kürdistanı kurtarma adına tüm bu hunharlıkları yapan çeteyi Kürt yurtsever hareketi gibi reklam edip kendileri halkın dostları pozlarında ortaya çıkıyorlar. Kürt ulusal hareketini, devrimci ve yurtsever güçleri halkın gözünden düşürmek, lekelemek için bu olaylardan alabildiğine yararlanıyorlar.

Ama bizzat bu olayların baş sorumlusu da sömürgeci-faşist rejimdir. Yıllardır Kürt halkına karşı izlediği baskı, zulüm, sindirme, yoketme politikasıyla, son olarak da Kürdistan'da sahnelediği plan ve tezgahlarla bu olayların ortamını da o yarattı.

Sömürgeci rejim, kimi yerde işbirlikçi ağa ve aşiret reislerinin eliyle, kimi yerde zor ve tehditle, parayla satın alarak, aldatarak, birkısım Kürt köylülerini korucu yaptı, ellerine silah verdi. O, kan davalarını tazeleme, aşiret çatışmaları yaratma, köylüleri yurtsever güçlere karşı çıkarma ve böylece Kürt halkını birbirine kırdırma politikası izliyor. Sözkonusu olaylar bu planın ürünüdür.

Sömürgeci rejimin bir eli köy koruculuğunun içindeyse, bir eli de Apocuların.

Açıktır ki bu kıyımların sorumlusu ne aldatılmış, bilinçsiz Kürt köylüleri olan köy koruculardır, ne de hatta, bu saldırılarda bir yem olarak kullanılan Apocu eylemcilerdir. Apocuların tabanı da, köy koruculari kadar bilinçsizdir ve aldatılmıştır; Apocu şefler, ajan provakatörler tarafından böylesine iğrenç eylemlerde kullanılmaktadır. Onların da çoğu, yaptıkları için doğru, yararlı, Kürdistan'ın kurtuluşu için gerekli olduğunu sanmaktadırlar. Emekçi halkın saflarından alınıp da komando ve polis biçiminde, beyinleri yıkanarak, halka saldırtılanlar gibi, onların da beyinleri Apocu şefler tarafından yıkanmıştır. Yoksa, yeterince uyanık ve bilinçli olsalardı, Kürt halkını kurtarmak adına, onun kurtuluş mücadelesine bunca zarar veren bu yüzkarası eylemleri yapmazlardı. Masum Kürt kadın ve çocuklarına karşı kıyıma katılmazlardı. Newroza ve yurtsever, devrimci insanlara saldırmazlardı.

Bu eylemlerin sorumlusu sömürgeci-faşist rejimdir, onun PKK içindeki ajan provakatörleridir, Apocu şeflerdir.

Şimdi, Kürdistan'ın ve Türkiye'nin tüm devrimci, demokrat ve yurtsever güçleri, bir kez daha ciddi bir sınavla karşı karşıyalar. "Devrimcilik", "yurtseverlik" adına sahnelenen bu rezalete, sömürgeci ve faşist rejimin oyun ve provakasyonlarına karşı gerekli etkin tavrı takınabilecekler mi? Bu kitleleri, devrimci ve yurtsever hareketi savunup savunamama sorunudur ve ülkemizde devrimci ve yurtsever hareketin olgunluk düzeyinin, sorumluluk bilincinin bir göstergesi olacaktır. Tarih, bu bilinci ve yeteneği göstermiyenleri affetmez.

İKİ AVRUPA,

(Baştarafi 2'de)

Bu zorbalara sormak gerekir: Avrupa Parlamentosu'nun Kürt halkından yana aldığı kararla, Pınarcık köyünde yapılan katliamın ve benzerlerinin ne ilgisi var? Siz Kürt halkının varlığını tanıyor musunuz? Onun ulusal demokratik haklarını tanımaya var mısınız? Hem zorbalık yapacaksın, Kürt halkını barbarca ezeceksin, hem de Kürt köylülerine karşı işlenmiş hunharca bir cinayeti, kendini temize çıkarmak için perde olarak kullanmaya kalkacaksın..

Kaldı ki bu olayın kendisi de bizzat, Türk devletinin Kürt halkına karşı izlediği ulusal zulüm, sömürü ve zorbalık politikasının bir ürünüdür. Kürt halkının zulme karşı ve özgürlük için haklı mücadelesinin yanısıra, "köy koruyucuları"nı ve bizzat PKK'yı, bu hasta ve provakatör örgütü ortaya çıkaran da Türk devletinin izlediği baskı ve zulüm politikası değil mi?

Pınarcık, Taşdelen ve benzerleri Türk faşist ve sömürgecilerini temize çıkarmaz; olsa olsa onlarla PKK'nın aynı amaca hizmet ettiğini gösterir.

PKK PROVAKASYONU..

(Baştarafi 11. sayfada)

Rızgari'nin ortaklaşa yaptıkları basın toplantısını geniş bir şekilde yayımlayarak, PKK'nın kamuoyunda mahkum edilmesini sağladılar.

Kampta yapılan röportajlarda 150'yi aşkın mülteci, olayların tek sorumlusunun PKK olduğunu; bu örgütün İsveç, Danimarka, F. Almanya, Hollanda ve Fransa'da benzer olaylar yarattığını; birçok Kürt devrimcisinin kanına girdiklerini açıkladılar.

Mülteciler basına yaptıkları açıklamada, gözaltına alınan 30 Apocunun kampa geri getirilmesi halinde kampı terkedeceklerini, çünkü Apocuların bu kez cinayet işleyerek katliama girişeceklerini belirttiler. Polis bu katil sürüsünü iki kez kampa yerleştirmeye çalıştı. 150'yi aşkın mülteci her seferinde "Kahrolsun PKK, Faşist PKK, Yaşasın Kürdistan" sloganı atarak katillerin kampa sokulmasını engelledi.

Polis üçüncü kez zor kullanarak Apocuları kampa soktu. Ve kampta sıkı bir polis kontrolü başladı. Kamp giriş çıkışlarında polis tüm mültecileri aramadan geçiriyor. Bu arada kamptan dışarı çıkmalarına müsade edilen iki Apocu, kampa girerken polis tarafından yapılan arama sonucu üzerlerinde 5 adet büyük bıçak ele geçirildi.

Kürdistan'da, Batı Avrupa ülkelerinde ve en son olarak da Yunanistan'da PKK eliyle sahnelenmek istenen provakasyondan tüm Türkiye ve Kürdistanlı parti, örgüt ve tek tek kişinin gerekli dersleri çıkaracağı inancımızla, yoldaşça selamlar.

www.iran-archive.com

"DIVÊ EM BI CAMÊRİ...

hal û mesele ev e. Apociyan berdıdın me, da ku pêşi lı kar û xebata me bıgrın û me bıkışının nav têrorê. Ger bıkarın vi kari pêk binın, hingê bêjın: "Ma em çı bıkın, evana têrorist ın. Dıvê em tevdiran bıstinın. Dıvê em rêxıstınên wan bıgrın".. Ewê dıji beyaniyan zagonên nu derxının û bı vi awayi, her usa ji, daxwazên hukumeta Tırk ya faşi ji bı ci binın.

Ango em lı hımber plan û leyistıkek usa mezın ın.

Hevalno, beri hertışti bêjım ku, jı bo me jı rêya têkoşinê pêve rê tune û dıvê em bı hışyari û camêri berxwe bıdın û vê êrişê bışkinın. Ev têkoşin lı ser duwerojê gelê me ye, gıring e. Ango dıjmın û xulamokên wi bıghên armanca xwe, bıkarıbın tevgera rızgarixwazi ya gelê me bıxenıqinın, yan tevger bıkaribe dı rêyeke rast da xurt be û pêşva bıçe? Mesele ewqas gıran e û dıvê em bı serkevın.

Dı vê têkoşinê da jı bo serketınê dıvê em bı bir û baweriyek xurt, bı dılsozi, bı fıdakari bıxebıtın.

Em ne têrorist ın, em merıvên şoreşger ın. Em dıxwazın lı der welat pıştgıriya xelkê van welatan bıstinın. Lê tıştê ku PKK dıke vê pıştgiriyê sıst dıke ku dı saya xebata salan da, dı saya xebata bı hezaran, bı dehhezaran merıvên me yên xebatkar û birewer da, dı saya xebata we da çêbûye. Kırınên PKK êtıbara tevgera Kurdi sıst dıke. Weki Swêd jı vê yekê ra misaleki baş e. Apociyan lı wır du kes kuştın û navê wan têkılı kuştına Palme ji bû. Jı ber vê yekê, êtıbara Kurdan ku lı vi welati berê gelek bılınd bû, ger bı temami ranebe ji, geleki sıst ket. Jê ra gelek sal lazım e ku disa weki berê be. Disa, ev qetılkariyên ku Apociyan lı Elmaniya Fêderal, lı Fransê, lı Hollandê û welatên dın pêk anin, êtıbara tevgera Kurd gelek daxıst û jê ra gelek wext lazım e ku cardın bê dırıstkırın.

Şengerên ku bı xebata bı sedan û hezaran mırov bı dest dıkeve, merıvên prowakator û nexweş dıkarın dı demeke kurt da ziyan bıkın.

Belê, em ne têrorist ın û dıvê em gelek hışyar bın ku nekevın heri û hezaza têrorê ku ew me dıkışının nav. Ferqeki mezın ji dı navbera tevgereke şoreşger û yekê têrorist û her usa ji xulamokê dıjmın da ev e. Lê dıvê em xwe bıparêzın ji. Dıvê em rê nedın van prowakator û xwinxwaran ku nekarıbın bıkevın xwina zêtır merıvên pêşverû û welatparêz.

Jı bo şıkandına vê êrişê şerteki mezın ji ev e ku, rêxıstınên pêşverû û welatparêz yên Kurdıstanê û Tırkiyê bı vê prowakasyonê baş hışyar bın û bı pırsiyari dıji wê derkevın. Eşkere ye ku, ev êriş ne tenê dıji tevgera Kurdi ya netewi ye. Dıjmın dıxwaze, bı vê êrişê hemû rêxıstınên Kurd û Tırk yên dêmokrat lı der welat belav bıke, bıpelıxine. Dıvê hêzên dêmokrat vê yekê baş fêm bıkın û destê xwe bıdın hev, dıji vê êrişê bı xurti derkevın. Hin jı vê ji muhimtır ev e ku, em hêzên dêmokrat lı welatên Ewrûpa Rojava hışyar bıkın û pıştgıriya wan bıstinın. Ev hêzeke mezın e ku dıjmın û xulamên wi nagrıne berçav. Û ew hêz nuha va, weki lı Elmaniya Fêderal, xwe nişan dıde. Dıvê em jı hêzên dêmokrat lı temamiya Ewrûpê pêleke xurt pêk binın.

Ev rêxıstına ku navê xwe daniye PKK, bı karên ku hım lı der, hım ji lı hundur welat dıke, xızmeta dıjmın dıke. Ew kıryarên wan ên çekdari lı welat, ew ji jı prowakasyonê bêtır ne tıştek ın dıji gelê me. Ew bı van kıryarên bêwext mılet davêjın bın derbên dıjmın. Dıjmın jı kıryarên Apociyan gelek istifade dıke, Kurdan cardın dışine nefiyê û xelk, jı ber zulm û tedaya gıran, pırcaran warê bav û kalê xwe berdıde dıçe. Gel jan û êşek mezın dıkışine û em nıkarın pêşi lê bıgrın.

Me jı destpêkê vırda pıştgıriya şerê çekdari kır û iro ji dıkın ku lı Kurdıstana Iraq û Iranê ci dıgre. Eger lı Kurdıstana Tırkiyê rewş bo şereki çekdari hebe, em hazırın ku beri hemûyan dı şer da ciyê xwe bıgrın. Lê em ne maceraperest (advanturist) ın. Wexta ku rewş ne mısaid be, tenê jı bo naveki, tenê ku mıstek merıv bêjın "eferim jı wan ra, eskeran dıkujın!" û jı me ra çepıkan lêxın, em jı bo van tıştan merıvên xwe û gelê xwe najone nav agır û şewatê.

Gelê me heya iro dı riya rızgariyê da bı hezaran şehid da û hin ji wê bıde. Gelê me heya nuha gelek jan û êş kışand û hin ji wê bıkışine. Em pê hışyar ın, riya azadiyê çıqas çetin e, berjor û berjêr e û bı jan û êş tije ye. Me tucaran xwe û xelk bı xewn û xeyala serketıneke nêzik û hêsan ne xapand. Lê em bı xurti bawer ın ku, dı demeke han da, ku sala duhezari nêzik dıbe, êdi rojên rızgariyê jı bo mıletê me ji ne dûr ın. Dıve ku hın kes jı me wê rojê bı çavan nebinın; lê pıraniya we, merıvên xort dı nav me da û zarokên ku iro mezın dıbın, şık tune, wê bıbinın.

Sube wexta ku diroka gelê me hat nıvisandın, ewê ci bıde xebata hemû kesan, gora buhaya kıryarên wan. Dı vi ali da dilê me rehet e.. Lê şık tune ku, ciyê Apociyan dı vê dirokê da wê tenê dılopeke qirêj û reş be.

Hevalno,

Kongra we yê 9. ku jı bo nav û biranina Heval Remezan hatiye pêşkêşkırın, bı vê yekê ji hêja ye û gıranbuha ye. Heval Remezan militaneke Partiya me yê bıjarte bû. Lê hin ku jana wi jı bo me teze bû, hevaleki me yê dın, Huseyin Ali Akagunduz, serokê KOMKAR'a Fransê, lı Parisê bı destê ajan prowakatoreki dın hat şehidkırın. Wındakırına van hevalan me gelek dıêşine, cigera me dışewıtine. Hêrs û rıka me dıji dıjmın û xulamên wi yên qetılkar gelek bılınd e. Lê çı heye ku em lı ber serê şehidan rûnanın û nagirın, reş gırê nadın. Dıvê em bı camêri, bı moraleke pêt û bı bir û baweriyek xurt têkoşinê bımeşinın, tevgerê bılınd bıkın, da ku dı riya wan da bımeşın, doza wan bıbın seri.

Ez jı Kongra 9. ra û jı xebatên we yê nah şunda ra serketın dıxwazım.

DERSİM'DE *(Baştarafi 5. sayfada)*

Orman işletme Müdürlüğü'nün 5 Mart 1987 tarihli bir listesine göre, bu tarihe kadar Tunceli'de toplam 210 köyden 15767 hane "göç isteminde" bulunmuştur. Bunun, 78.382 nüfusu kapsadığı belirtiliyor. Ancak bu rakkam, hem sürgüne tabi köylerin, hem de nüfusun tümünü kapsamıyor. O tarihten bu yana da form doldurma işlerinin devam ettiğini unutmamalı. Diğer yandan, gitmek için başvurmayanların da zorla yerlerinden çıkarılacakları göz önüne alınırsa, topu topu zaten 150 bin kadar olan Tunceli'nin boşalacağı açıktır. Eğer, sömürgecifaşist rejim bu sürgün girişimini sonuna kadar götürebilirse..

Onun bu yeni gangsterliğini boşa çıkartmak, sürgünü önlemek ise demokrasi güçlerinin mücadelesine ve aynı zamanda Tunceli köylülerinin direncine bağlı.

CİNAYET ÇETESİNE...

(Baştarafi 3. sayfada)

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partililer, Yoldaşlar!

Düşman ve maşaları bir can daha aldılar. Acımız büyüktür. Kuşku olmasın ki bu alçakça cinayetlerin hesabını düşmandan ve maşalarından soracağız.

Bir siyasi parti olarak iflas etmiş Apocu çete için bu cinayetler tam bir cinnet ve intihar hareketidir. O, kitlelerin, demokrasi güçlerinin, yurtsever ve devrimci çevrelerin artan nefreti altında boğulacaktır.

Devrim, bir avuç çılgının, provakatörün değil, bilinçli, soluklu, kararlı ve yiğit devrimcilerin işidir. Düşman ve maşaları bu türden alçakca cinayetlerle kavgamızı durduramazlar, geriletemezler. Hüseyin Ali'lerin bayrağını yere düşürmeyeceğiz. Düşmana ve maşalarına devrimci hareketin gücünü, etkinliğini göstereceğiz.

Kahrolsun Provakatörler!

Yaşasın özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelemiz!

TÜRKİYE KÜRDİSTANI SOSYALİST PARTİSİ

www.arsivkurd.org

Axaftına Heval Kemal Burkay Lı Komcıvina KAMKAR'ê ya 9.

"DIVÊ EM BI CAMÊRİ BIXEBITIN DA KU DOZA WAN BIBIN SERİ"

Hevalên hêja,

Ez tevi komcıvina damezrandına KOMKAR'ê ji bûbûm û pışti wê ji tevi çend komcıvinên we yê dinê bûm û dı vê navberê da mezınbûn û pêşveçûnên rêxıstinê jı nêzva dit.

Dı saya xebata bı sedan û bı hezaran xebatkar, xwendekar û ronakbirên Kurdıştanê rêxıstıneke usa hêja pêk hat ku rêxıstıneke xurt e û xudi tecrubeyên baş e, her usa ji, qedr û qimeta xwe lı cem xelkê mezın e. Dıvê jı bo vê yekê gelê me serbılınd be.

KOMKAR dı saya xebateke hêja û siyaseteke rast bı pêşket û gıha vê derecê. Wê, bo nasandın û pêşvebırına çanda me, bo eşkerekırına zulm û zordestiya mezın lı ser gelê Kurd, bo peydakırına nas û dostan jı tevgera rızgarixwaza gelê me ra, bı salan e ku xebatên gelek hêja dıke. Ev êrişên ku dı mehên dawi da lı ser we gıran bûn, sedem ev e.

Dıjmınên ku welatê me parçe kırıne û lı gelê me zulm û zordestiyê dıkın, çavê wan lı ser me ye. Xasıma, sazûmana faşi ya Tırkiyê ku jı 12 İlona 1980 vırda lı welat zulm û zordesti qat bı qat zêde kıriye, dıxwaze hemû hêzên dêmokrat û welatparêz bıpelıxine, çavê wi ji lı ser kar û barê me ye. Sazûmana faşi gelek hêrs dıkeve jı xebata hêzên dêmokrat dıji wê lı der welat. Jı destpêkê vırda gelek cehd dıke ku vê pıştgırı û alikariya jı bo me qut bıke. Wê, "Dayira Dıji Têrorê" jı bo vi kari avakır. Berpırsiyarên sazûmana faşi, Evren, Akbulut (wezirê karên hundur) û yên dın gelek caran ev yek eşkere kırın. Rojnamên Tırkiyê eşkere nıvisandın. Liste belav kırın, nav û nişan dan. Partiya me û KOMKAR dı refê pêşin da bû ku dıjmın jı xwe ra wek nişangeh dani bû.

Herweki, sazûmana faşi nıkare bı hêzên xwe yên resmi êriş bıbe ser rêxıstınên dêmokrat lı der welat. Nıkare leşker, komando û polêzên xwe bı cılên resmi bışine van welatan. Ew, dı vi karê pis da wan kesan wek maşık bı kar tine ku navê xwe danine "PKK" û jı zû va bûne koma qetılkaran. Dı damezrandına PKK da tıliya MiT'ê (polêzê veşarti ya Tırkiyê) heye. Me ev yek dı berêda dit û eşkere kır. Lê gelek kesên ku hayê wan jı van tıştan tune bû, usa zanin ku em jı nexwaziyê dıbêjın. Lê me tu caran, bê sedem û bıngeh bı pêsira kesi negırt, zû bı zû navê prowakatori û ajani lı kesi nekır. Lê bo vê rêxıstınê ta jı destpêkê got û iro ji dıbêjın.

Ew çawa rêxıstıneke welatparêz e ku ta jı roja ewlin dest pê kıriye, hemû rêxıstınên dêmokrat, welatparêz û çep jı xwe ra wek dıjmın dıhesıbine, dıbêje "ezê wan jı ortê hılınım, belav bıkım" û ev yek jı xwe ra kıriye siyaseteke bıngehin? Bı vê ji ne maye, dest bı êrişê kıriye, ketiye xwina bı dehan, bı sedan kesên welatparêz û şoreşger, heval û endamên xwe ji tevlê. Rêxıstıneke usa ne welatparêz e. Rêxıstıneke usa ne şoreşger e. Tenê rêxıstıneke ku bı destê dıjmın çê bûye, an ji dıjmın bı xurti nısıliye nav û bend gırtine dest xwe, karên han dıke.

Hemû kes pê dızanın ku CIA'yê ji bı navê "Partiya Karkerên Ewrûpê" rêxıstınek çêkıriye. Pêwendiya PKK bı karkerên Kurdıstanê ji evqas e..

Ger dıjmın rêxıstıneke usa totık çêbıke, ger bıxwaze me berde hevdu, şık tune ku, vê rêxıstınê dı bın cılê "welatparêzi" da çê dıke. Weki dın ne hewceyi rêxıstıneke han e. Jı ber ku rexıstınên xwe yên eşkere, polêz, komando û rêxıstınên siwilên faşi, jı xwe gelek hene.

Rêxıstıneke usa ku bı destê dıjmın û dı bın cılê welatparêzi da çê dıbe, bo xapandına xelkê, bıbê nebê, dıvê hın karan pêk bine ku wek tıştên welatparêzi xuya dıkın. Heya, ev rêxıstın pır caran, xwe jı welatparêz û şoreşgerên rasti zêtır radikal nişan dıde û tûjiyê dıke. Kırına PKK ji ev bı xwe ye. PKK rêxıstıneke totık e. Ne usa, çıma êrişê bine ser newrozê, ser hêzên welatparêz û şoreşger û ewqas xwin bırıjine?

Van mehên dawi ji, wexta êrişên PKK cardın dest pê kırın, çıqa jı me hat, me got ev kırınên han xelet ın. Me xwest, qe nebe endam, dost û hevalbendên PKK hışyar bıkın. Lê em vê rastiyê dızanın: Dıjmın bı xurti ketiye nav PKK, serê avê gırtiye. Bona vê yekê ev êrişên han nasekınin.

Her usa ji, berpırsiyariya van êriş û kuştınan ne tenê ya PKK'ê ye; lı pışt perdê dıjmınê kolonyali bı xwe heye. Berpırsiyariya esasi ya wi ye.

"Komkên (timên) Dıji Têrorê" (Hêzên êrişger ku Tırkiyê nu teşkil kırıne) nuha veşarti derbazi Ewrûpê bûne. Dı nav wan da gelek ji Kurd hene. Dıvê kes bı vê yekê şaş nebe. Jı berê va dıjmın, dıji tevgera gelê me, jı nav me gelek kesên bêbext bı rêz kıriye. Zalım û zordest lı çarkoşeyi dınyê usa dıkın, dı nav gelên bındest da jı xwe ra xulam û hevkaran dıbının. Ma iro lı Efriqa Cenûb ji ne usa ye? Dı nav polêzan da gelek ji reşık hene ku wan jı bo şıkandına rabûna reşıkan bı kar tının.

Ew dıxwazın bı van êrişan dı nav mılet da, dı nav şoreşger û welatparêzan da tırs û xofê pêk bının û pêşi lı xebata me bıgrın. Jı bo êrişên ser cıvinên cejna Newrozê armanca wan ev bû. Lê hêviya wan pûç derket. Kurd jı Newrozê ra xwedi derketın. Hevalan refên xwe şıdandın. Û rûyê Apociyan dı nav gel da zêtır reş bû. Bona vê yekê ye ku Apoci zêtır har bûn; nuha êriş dıbın ser merıvên bıjarte ku dı demên dırêj da bı zehmet gıhane, gıranbuha ne jı bo tevgera gelê me, Apoci lı kuştına wan dıgerın. Ew usa hêvi dıkın ku, dıkarın bı kıryarên han pêşi lı xebata me bıgrın. Lê ev bir û baweriyeke hovi ye, bir û baweriya qetılkar û mêrkujan e. Rêxıstıneke siyasi, yeki welatparêz tucar tıştê usa nake. Kes, bı kıryarên han tucar nıkare pêşi lı kar û xebatên rêxıstıneke siyasi bıgre.

Tıştê ku KOMKAR û Partiya me û parti û rêxıstınên dın yên welatparêz û şoreşger pêk aniye rewşa objektif e lı welatê me û ne tenê daxwaz û marifete fılan û fılan kesi, yan ji mıstek merıv e. Bı kuştına çend kesan ji ew parti û rêxıstın jı ortê hılnayên. Ev bı sedan kesên ku dı vê cıvina we da beşdar ın, weki wan prowakatoran nafıkırın û dı rêyeke rast da rêzbûne. Û hûn tenê parçeyeki bıçûk ın jı wan merıvên hışyar û dılsoz. Tenê lı vır, lı Elmaniya Fêderal, bı hezaran, bı dehhezaran kes hene ku weki me dıfıkırın, lı ba me şer û xebat dıkın. Lê hin lı pışt, welatê me yê mezin û bı milyonan insanê me heye. Çı dıjmınê zordest, çı berdestıkên wi, ger hêvi dıkın ku bı rê û olaxên han dawiya me bının, xebata me bıdın seknandın, tenê xwe dıxapının.

Lê disa ji, dıvê em vê êrişê bıçûk nebının. Ev êriş jı gelek cihetan tê. Ev ne tenê marıfeta rêxıstıneke şaş û nexweş e. Lı pışt, sazûmana faşi û kolonyali heye. Bendê vê rêxıstınê lı Rojhılata Navin ketiye destê kesên dın. Ketiye destê dıjmınên mıletê me ku welatê me parçe kırıne û dest dane ser. Dıgel wan, NATO ji planan bı rêva dıbe ku alikariya dewleta Tırk bıke. Evren, Akbulut û yên dın, berê jı "dostên xwe yên Rojava" gelek gılı gazın dıkırın, dıgotın "dıji têroristan (hûn welatparêz û dêmokratan bının bira xwe) alikariya me nakın". Lê nuha jı wan gelek razi ne. Dıbên "êdi dı vi kari da bı me ra hevkari dıkın".. Ango

(Dumahik rûpel 15 da)

www.riyakurd.org